4. BASKI

TEVHİD

RİSALELERİ

Hazırlayan: Abdullah YILDIRIM

Üç Esas - Muhammed b. Abdulvehhab

Dört Kaide - Muhammed b. Abdulvehhab

İslam'ı Bozan Haller - Muhammed b. Abdulvehhab

Şüphelerin Giderilmesi - Muhammed b. Abdulvehhab

Tahkiymu-l Kavâniyn Risalesi - Muhammed b. İbrahim

Ehli Sünnetin Esasları - Ahmed b. Hanbel

neda YAYINLARI

"Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur.
Ona uyun! Ondan başka yollara uymayın!
Zira o yollar sizi Allah'ın yolundan ayırır.
İşte sakınmanız için Allah size bunları emretti."
(6 En'am/153)

NEDÂ

Yayın No: 1

Kitap İsmi: *Tevhid Risaleleri*
Tercüme: *Abdullah Yıldırım*
Tashih&Redakte: *Hakan Demirci*

Kapak Tasarım: *Prestij*
Dizgi: *Şehadet*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*
Fevzi Çakmak Mah. Hacı Bayram cad. No:18
Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Şubat / 2014*

İletişim

Şemsi Tebrizi Mh. Şerafeddin sk.
No:25/H Karatay/KONYA
Tel: 0 332 350 4687
0 554 511 6356
www.nedakitap.com

TEVHİD RİSALELERİ

Neda Yayınları
KONYA/2013

İÇİNDEKİLER

İçindekiler.....5

Hutbetul Hace.....7

Takdim.....9

ÜÇ ESAS (Rab, Din ve Peygamber)

1. ESAS: Rabbin Bilinmesi.....17

İbadet Çeşitleri.....19

2. ESAS: İslam Dinini Delilleriyle Bilmek.....23

Birinci Mertebe: İslam.....23

İkinci Mertebe: İman.....26

Üçüncü Mertebe: İhsan.....27

3. ESAS : Peygamberimiz Muhammed (sav)'in Bilinmesi.....29

ŞİRKE DAİR DÖRT KAİDE

Birinci Kaide.....40

İkinci Kaide.....40

Üçüncü Kaide.....42

Dördüncü Kaide.....44

İSLAM'I BOZAN HALLER

İslâm'ı Bozan On Hal.....45

ŞÜPHELERİN GİDERİLMESİ

Rasullerin Öncelikli Görevi

İbadet Tevhidini Gerçekleştirmektir.....55

Rasulullah'ın Savaştığı Müşrikler

Rububiyyet Tevhidini Yerine Getiriyorlardı.....56

İbadet Tevhidi "Lâ ilâhe illallah" Kelimesinin

Manasını Oluşturur.....58

Hutbetu-l Hâce

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, Ehli Beytini ve Ashabını rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

> *"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının! Sizler, kesinlikle müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)*
>
> *"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (4 Nisa/1)*
>
> *"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)*

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı, en müstakim yol da Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. Dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Her sapkınlık da azaba mustehaktır.

Müminler Allah'ın Lütfettiği Tevhid Nimetiyle Sevinmeli ve
Onu Kaybetmekten Korkmalıdır.....60
Allah Hikmeti Gereği Peygamberlere ve Evliyalara
İnsan ve Cinlerden Düşmanlar Musallat Etmiştir.....61
Düşmanların Şüphelerini Çürütmek İçin
Kur'an ve Sünnet ile Silahlanmak Gerekir.....61
Batıl Ehline Karşı İcmali ve Tafsili Cevaplar.....63
Duanın İbadet Sayılamayacağı İddiası 68
Meşru Şefaat ile Şirk Arasındaki Fark.....70
Salihlere İlticada Bulunmak Şirktir.....71
Önceki Müşriklerin Şirki Günümüzdeki Müşriklerin
Şirkinden Daha Hafiftir.....75
Dinî Vecibelerin Bir Kısmını Eda Edenlerin
Kâfir Olamayacağı Şüphesi 77
Bilmeden Şirke Düşüp Tevbe Eden Müslümanın Hükmü 82
"La ilahe illallah" Kelimesini Söylemenin
Tevhid İçin Yeterli Olduğu İddiası.....83
Yaşayan Bir Kimseden Muktedir Olduğu Şeyi İstemekle
Cansız Varlıklardan İstemek Arasındaki Fark.....86
Tevhidin Kalple Dille ve Azalarla Tatbik
Edilmesinin Vucûbiyeti.....88
TAHKİM'UL KAVANÎYN..... 91
EHLİ SÜNNET'İN ESASLARI.....111

Takdim

Hiç şüphesiz ki ilim bir nurdur. Allah için ilim tahsil etmek ibadettir. İlmi aramak cihaddır. Bilmeyene öğretmek sadakadır. İlmi müzakere etmek tesbihtir. Allah, ancak ilimle bilinir ve Allah'a ancak ilimle ibadet edilir. Allah, kavimleri ilimle yüceltir ve diğer insanlara üstün kılar. Milletler ancak ilimle doğru yola erişebilir.[1] Allah indinde konumu en yüksek olanlar, Allah ile kulları arasında yer alan kimselerdir ki, bunlar da nebiler ve âlimlerdir.[2] İblis'e fakihin ölümünden daha çok sevimli gelen hiçbir şey yoktur.[3] İnsanların helakinin alameti ise hiç şüphesiz fâkihlerin ölmesidir.[4]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İlim öğrenmek erkek ve kadın her Müslüman üzerine farzdır" diye buyurmuştur. Şüphe yok ki öğrenilmesi gereken ilimlerin ilki Tevhid ilmidir. Zira dünya ve ahiret için yegâne kurtuluş Tevhiddedir. Tevhid

---

[1] İbn-i Abdilber bu sözü daha uzun bir şekilde Muaz b. Cebel'den merfu olarak rivayet etmiştir. Ancak senedi zayıftır. İmam İbn-i Teymiyye ise Mecmuu-l Fetava isimli eserinde nakletmiştir, 10/39.

[2] Hatib el-Bağdadi, Sufyan bin Uyeyne'den rivayet etmiştir. El-Fakih ve-l Mütefekkîh, 1/71.

[3] İbn-i Abdilber, Cafer bin Muhammed'den rivayet etmiştir. Camiu Beyanu-l İlm, 1/76.

[4] Hatib el-Bağdadi, Said b. Cabir'den rivayet etmiştir. El-Fakih ve-l Mütefekkîh, 1/37.

insanın yaratılış gayesidir. Tüm Rasuller Tevhid ilmini ümmetlerine öğretmek için gönderilmiş, kitaplar Tevhid ilmini öğretmek için indirilmiştir. Ayrıca bütün amellerin yegâne kabul şartı Tevhiddir.

Elinizdeki bu küçük risale işte bu önemli ilme yani Tevhid ilmine dair hacmi küçük ancak oldukça önemli olan ve her Müslümanın bilmesi gereken zarurî kaideleri içeren 6 risaleden müteşekkildir. Bununla amacımız ilim tahsiline yeni başlayan talebelerin dinlerinde öncelikle bilmeleri gereken zaruri ilimleri öğrenmelerinde onlara yardımcı olmaktır.

Kitabımızdaki risalelerden dört tanesi Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'a, bir tanesi Şeyh Muhammed bin İbrahim'e ve sonuncusu da İmam Ahmed bin Hanbel'e aittir.

Bu küçük ancak oldukça kıymetli çalışmayı, kendime bir öğüt, ölüm günüm için bir azık, ölümümden sonrası için de salih bir amel olması gayesiyle hazırladım.

Rabbim! Bizlere hakkı hak olarak göster ve bizleri hakka tâbi olmakla rızıklandır. Ve yine bizlere batılı da batıl olarak göster ve bizleri ondan sakınmakla rızıklandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver! Ve bizi ateşin azabından koru..." (2 Bakara/201)

Velhamdulillahi Rabbil Âlemin...

Abdullah Yıldırım
Haziran/2013
Konya

(الأصول الثلاثة)

ÜÇ ESAS

(Rab, Din ve Peygamber)

Müellif

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah sana merhamet etsin! Bil ki, biz Müslümanların öğrenmesi gereken dört mesele vardır.

Birincisi; İlimdir ki delilleriyle birlikte Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı, Peygamberini ve İslâm dinini bilmektir.

İkincisi; Bu ilmin gereğince amel etmektir.

Üçüncüsü; İnsanları Allah'ın dinine davet etmektir.

Dördüncüsü; Bu uğurda çekilen eziyetlere sabretmektir.

Bu dört meselenin delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)'nın* şu ayetleridir:

﴿وَالْعَصْرِ (*) إِنَّ الإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ (*) إِلاَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ﴾

"Asra andolsun ki, insan hüsrandadır. Ancak iman edip salih amellerde bulunanlar, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna..." (103 Asr/1-3)

İmam Şafiî *(rahimehullah)* "Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kullarına bu sûreden başka bir hüccet indirmemiş olsaydı, bu sûre onlara yeterdi" demiştir.

İmam Buharî *(rahimehullah)* Sahihinin "İlim, Söz ve Amelden Öncedir" başlığı altında şöyle demiştir:

"İlmin, söz ve amelden önce olduğunun delili, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Bil ki Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Hem kendinin hem de mümin erkek ve mümin kadınların günahları*

için Allah'tan mağfiret dile!" (47 Muhammed/19) buyruğudur. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayette ilmi (bilmeyi), söz ve amelden önce zikretmiştir."

Allah sana merhamet etsin! Bil ki her müslüman erkek ve kadına şu üç meseleyi öğrenmek ve gereğince amel etmek vaciptir.

Birinci Mesele

Hiç şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizi yaratmış, rızıklandırmış ve asla başıboş bir halde bırakmamıştır. Bilakis rasuller göndermiştir. Kim kendisine gönderilmiş olan rasule itaat ederse cennete, kim de isyan ederse cehenneme girer. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولاً شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَى فِرْعَوْنَ رَسُولاً (*) فَعَصَى فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلاً ﴾

"Firavun'a bir peygamber gönderdiğimiz gibi size de hakkınızda şahitlik edecek bir peygamber gönderdik. Firavun o peygambere karşı gelmişti de onu çok ağır bir şekilde tutup cezalandırmıştık." (73 Müzzemmil/15,16)

İkinci Mesele

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ibadette kendisine şirk koşulmasına asla razı olmaz. Ortak koşulan ister mukarreb bir melek, ister mürsel bir peygamber olsun fark etmez. Bunun delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلاَ تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾

"Şüphesiz ki mescidler Allah'a mahsustur. O halde Allah ile birlikte hiçbir kimseye dua (ibadet) etme!" (72 Cin/18)

Üçüncü Mesele

Rasule itaat eden ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı tevhid eden bir müslümanın Allah ve Rasulüne düşmanlık edenleri, en yakın akrabaları dahi olsa veli edinmesi asla caiz değildir. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ لا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلاَ إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir topluluğun; babaları, oğulları, kardeşleri ya da yakın akrabaları dahi olsa Allah'a ve Rasulüne düşmanlık edenlerle dostluk ettiğini göremezsin. Allah, onların kalplerine imanı yazmış ve onları katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan ve ebedi kalacakları cennetlere sokacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte onlar Allah'ın hizbidir. Hiç şüphesiz başarıya ulaşacak olanlar da onlardır." (58 Mücadele/22)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* seni, kendisine itaat etmekle şereflendirsin! Ey kardeşim bil ki İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dini olan Hanîflik; dini Allah'a has kılarak yalnızca O'na *(Subhanehu ve Tealâ)* ibadet etmektir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün insanlara bunu emretmiştir. Zaten onları yaratmasının gayesi de budur.

﴿ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ ﴾

"Ben, cinleri ve insanları ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım." (51 Zâriyat/56)

Ayetteki "ibadet etsinler" ifadesi "tevhid etsinler" manasına gelmektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın verdiği emirlerin en büyüğü Tevhid'dir. Tevhid ise bütün ibadetlerde Allah'ı birlemektir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın nehyettiği şeylerin en büyüğü ise şirk'tir. Şirk, Allah ile birlikte başkalarına da ibadet etmek demektir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئً ﴾

"Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın!" (4 Nisa/36)

Eğer sana "İnsanın bilmekle yükümlü olduğu üç esas nedir?" diye sorulursa şöyle cevap ver:

"Kulun Rabbini, dinini ve peygamberi Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i bilmesidir."

1. ESAS

Rabbin Bilinmesi

Eğer sana "Rabbin kimdir?" diye sorulursa şöyle cevap ver:

"Benim Rabbim Allah'tır. O ki nimetleriyle beni de bütün âlemleri de terbiye edip yetiştirmiştir. O, benim mabudumdur ve ben, O'ndan başkasına asla ibadet etmem. Çünkü *"Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'adır." (1 Fatiha/2)* Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dışındaki her varlık bir âlemdir ve ben de bu âlemden bir ferdim."

Eğer sana "Rabbini ne ile bildin?" diye sorulursa şöyle cevap ver:

"Ben Rabbimi ayetleriyle ve yarattıklarıyla bildim. Gece, gündüz, güneş ve ay, O'nun ayetlerindendir. Yedi kat gök ve yer ile onların içinde bulunan her şey Rabbimin yarattıklarındandır. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لاَ تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلاَ لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴾

"Gece, gündüz, güneş ve ay O'nun ayetlerindendir. Eğer Allah'a kulluk ediyorsanız, güneşe ve aya secde etmeyin! Onları yaratan Allah'a secde edin!" (41 Fussilet/37)

﴿ إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ أَلاَ لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴾

"Gerçekten sizin Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra da Arş'a istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, güneşi, ayı ve yıldızları da emrine boyun eğmiş bir şekilde yaratan O'dur. Haberiniz olsun! Yaratmak da, emir de yalnızca Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın şanı ne yücedir." (7 Araf/54)

Rab, kendisine ibadet edilendir. Buna delil ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetidir:

﴿ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (*) الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلاَ تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾

"Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin! Umulur ki böylece korunmuş (Allah'ın azabından kendinizi kurtarmış) olursunuz. O Rab ki, sizin için yeri bir döşek, göğü de bir tavan yaptı. Gökten su indirerek onunla, size besin olsun diye (yerden) çeşitli ürünler çıkardı. Artık bunu bile bile Allah'a ortak koşmayın!" (2 Bakara/21,22)

İbni Kesir *(rahimehullah)* "Bütün bu eşyayı yaratan kim ise, ibadete lâyık olan da odur" demiştir.

İbadet Çeşitleri

İslam, iman, ihsan ve bunların kapsamına giren dua, havf, recâ, tevekkül, rağbet, rahbet, huşu, haşyet, inâbe, istiane, istiâze, istiğâse, zebh ve nezr, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yerine getirilmesini emrettiği ibadetlerdendir ve bu ibadetler, sadece ve sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya yapılmalıdır.

Duanın ibadet olduğunun delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Şüphesiz ki mescidler Allah'a mahsustur. O halde Allah ile birlikte hiçbir kimseye dua (ibadet) etme!" (72 Cin/18)* buyruğudur. Bir kimse Allah'tan başkasına dua ederse müşrik ve kâfir olur. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لاَ بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لاَ يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴾

"Kim (hiçbir delili bulunmaksızın) Allah ile birlikte başka bir ilâha dua ederse, onun hesabı ancak Rabbinin katındadır. Şüphesiz kâfirler, kurtuluşa eremezler." (23 Müminun/117)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ise "Dua, ibadetin iliğidir (özüdür)"[5] buyurmuştur.

﴿ وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴾

"Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir." (40 Mümin/60)

---

[5] Tirmizi, 3371. Ebu Davud, İbni Mace, Ahmed b. Hanbel ve Tirmizi'nin rivayet ettiği başka bir hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Dua ibadetin kendisidir" buyurarak yukarıdaki Mümin suresinin 60. ayetini okumuştur.

Havfın (korkunun) ibadet olduğunun delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ فَلاَ تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾

"Eğer gerçek müminlerseniz onlardan (kâfirlerden) değil, Ben'den korkun!" (3 Âl-i İmrân/175)

Reca'nın ibadet olduğunun delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلاً صَالِحًا وَلا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴾

"Artık kim Rabbine kavuşmayı ümit ediyorsa salih bir amel işlesin ve Rabbine ibadetinde hiç kimseyi ortak koşmasın!" (18 Kehf/110)

Allahu Tealâ, tevekkül hakkında şöyle buyurmuştur:

﴿ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴾

"Eğer iman edenler iseniz yalnızca Allah'a tevekkül edin!" (5 Maide/23)

﴿ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ ﴾

"Kim Allah'a tevekkül ederse, Allah kendisine yeter." (65 Talâk/3)

Rağbet[6], Rahbet[7] ve Huşunun[8] delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

---

6 Ümit içerisinde dua etmektir.

7 Korkarak ve çekinerek dua etmektir.

8 Lügatte "Sakin olmak, başını eğmek, tevazu göstermek" anlamına gelen huşu, ıstılahta "Mütevazı ve itaatkâr bir şekilde Allah'a yönelmek ve itaat etmek, gönülden saygı duymak" manasına gelir.

﴿ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ ﴾

"Bütün peygamberler iyi işler yapmaya koşarlar, umut ve korku içerisinde Allah'a dua ederler ve O'na gönülden saygı duyarlardı." (21 Enbiya/90)

Haşyetin[9] delili ise:

﴿فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلِأُتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾

"O halde onlardan korkmayın (haşyet duymayın). Ben'den korkun!" (2 Bakara/150) ayetidir.

İnabe[10] hakkında Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Rabbinize dönün ve O'na teslim olun!" (39 Zümer/54)* buyurmuştur.

İstianenin [11]delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Yalnız Sana ibadet eder ve yalnız Sen'den yardım dileriz." (1 Fatiha/5)* buyruğu ile hadiste geçen "Yardım dilediğin vakit yalnızca Allah'tan yardım dile!"[12] ifadesidir.

İstiâzenin[13] delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruklarıdır:

﴿ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

"De ki: Ağaran sabahın Rabbine sığınırım." (113 Felak/1)

﴿ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾

"De ki: İnsanların Rabbine sığınırım" (114 Nâs/1)

---

[9] Saygıdan doğan, ümide yönelik, yüceltmeyle birlikte bulunan korku.

[10] Allah'a itaat etmek ve mâsiyetlerden kaçınmak suretiyle Allah'a dönmek demektir.

[11] Yardım dilemek, yardım istemek.

[12] Tirmizi rivayet etmiş ve "Hadis, sahih hasendir" demiştir.

[13] Sığınma, bağlanma, güvenme ve korunma istemek.

İstiğâsenin[14] delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ ﴾

"Hatırlayın ki siz Rabbinizden yardım istiyordunuz. O da "Ben peş peşe gelen bin melek ile size yardım edeceğim" diyerek duanızı kabul buyurdu." (8 Enfal/9)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Zebh (Kurban) hakkında şöyle buyurmuştur:

﴿ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (*) لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴾

"De ki: Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur." (6 Enam/162,163)

Sünnetten delil ise "Allah'tan başkası adına kurban kesene, Allah lanet etsin!"[15] hadisidir.

Nezrin (adak) ibadetten oluşunun delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetidir:

﴿ يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴾

"Onlar adaklarını yerine getirirler ve kötülüğü yaygın bir günden korkarlar." (76 İnsan/7)

---

[14] Sıkıntılı durumlarda sıkıntının giderilmesi için yardım dilemek.

[15] Müslim, Kurbanlar, 43-45; Nesâî, Kurban, 33; Ahmed b. Hanbel, I/108, 118, 152, 217, 309, 317.

2. ESAS

İslâm Dinini Delilleriyle Bilmek

İslâm; Kulun, tevhid ederek Allah'a teslim olması, boyun eğerek O'na itaat etmesi, şirkten ve müşriklerden teberri etmesidir. Bunun da üç mertebesi vardır. İslâm, iman ve ihsan... Bu üç mertebenin kendine has rükünleri vardır.

Birinci Mertebe: İslam

İslâm'ın rükünleri (esasları) beştir: Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Allah'ın Rasûlü olduğuna şehadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan orucunu tutmak ve Allah'ın Beyt-i Haramını haccetmektir.

Şehadet kelimesinin delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetidir:

﴿ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ وَالْمَلاَئِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لاَ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴾

"Allah, kendisinden başka ilah olmadığına adaleti ayakta tutarak şahitlik etti. Melekler ve ilim sahipleri de... O'ndan başka ilah yoktur. O Aziz'dir, Hâkim'dir." (3 Âl-i İmrân/18)

Şehadetin manası "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka ibadet edilmeyi hak eden mabud yoktur" demektir. *" ilah yoktur"*

ifadesiyle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başka kendisine ibadet edilen her mabud reddedilmektedir. "Yalnızca Allah (vardır)" ifadesiyle de ibadetin yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya yapılması gerektiği, mülkünde ortağı bulunmadığı gibi ibadetinde de O'nun hiçbir ortağının bulunmadığı beyan edilmektedir.

Ayrıca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyrukları da "Lâ ilâhe illallah" kelimesini tefsir etmekte ve bu konuya açıklık getirmektedir:

﴿ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ (*) إِلاَّ الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ (*) وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴾

"İbrahim, babasına ve milletine "Beni yaratan hariç, sizin taptığınız şeylerden uzağım. Beni doğru yola eriştirecek olan şüphesiz O'dur" demişti. İbrahim bu sözü, ardından geleceklere devamlı kalacak bir miras olarak bıraktı. Artık belki doğru yola dönerler. (43 Zuhruf/26-28)

﴿ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلاَّ اللَّهَ وَ لاَ نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَ لاَ يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴾

"De ki: Ey kitab ehli! Bizimle sizin aranızda âdil olan bir kelimeye gelin! Allah'tan başkasına ibadet etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak tutmayalım. Kimimiz, kimimizi Allah'tan başka rabler edinmesin! Eğer yüz çevirirlerse "Bizim

gerçekten müslümanlar olduğumuza şahid olun" deyin!" (3 Âl-i İmrân/64)

Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, Allah'ın Rasûlü olduğuna şahitlik etmenin delili ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴾

"Andolsun ki içinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki sizin sıkıntıya uğramanız ona ağır gelir. O, size pek düşkündür ve müminlere oldukça şefkatli ve merhametlidir" (9 Tevbe/128)

Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, Allah'ın Rasûlü olduğuna şahitlik etmenin manası ise emrettiği hususlarda ona itaat etmek, verdiği haberleri tasdik etmek, yasakladıklarından uzak durmak ve kendisiyle gönderilmiş olan şeriata uygun olarak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet etmektir.

Namaz ve zekâtın delili ile tevhidin açıklaması Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğunda mevcuttur:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلاَّ لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ﴾

"Hâlbuki onlar, Allah'ın dininde ihlâs sahipleri ve hanifler olarak Allah'a ibadet etmelerinden, namazı dosdoğru kılmalarından ve zekâtı vermelerinden başkası ile emr olunmadılar. İşte dosdoğru olan din de budur." (98 Beyyine/5)

Orucun delili:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

"Ey iman edenler! Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi sizin üzerinize de farz kılındı. Umulur ki korunursunuz." (2 Bakara/183)

Haccın delili ise:

﴿ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴾

"Yoluna güç yetirenlerin o evi haccetmesi, Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim inkâr ederse bilmelidir ki Allah, bütün âlemlerden müstağnidir." (3 Âl-i İmrân/97)

İkinci Mertebe: İman

İman, yetmiş küsur şubedir. Bunların en üstünü *Lâ ilâhe illallah*, en aşağı derecesi ise yol üzerindeki rahatsızlık veren şeyleri ortadan kaldırmaktır. Hayâ da imanın şubelerindendir.

İmanın rükünleri ise altı tanedir: Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe ve hayrıyla, şerriyle kadere iman etmektir. İmanın bu altı esasına delil ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*nın şu buyruklarıdır:

﴿ لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ ﴾

"Birr (iyilik), yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir. Asıl iyilik o kimsenin yaptığıdır ki Allah'a, ahiret gününe, meleklere, kitaplara ve peygamberlere inanır... (2 Bakara/177)

﴿ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴾

"Çünkü Biz her şeyi bir kader ile yarattık." (54 Kamer/49)

Üçüncü Mertebe: İhsan

İhsanın tek bir rüknü vardır. O da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya görüyormuşçasına ibadet etmendir. Sen O'nu görmüyorsan bile şüphesiz ki O seni görmektedir. İhsanın delili ise şu ayetlerdir:

﴿ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴾

"Şüphesiz ki Allah, muttakiler ve ihsan edenlerle beraberdir." (16 Nahl/128)

﴿ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ (*) ا لَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ (*) وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ (*) إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾

"O aziz ve rahim olan Allah'a tevekkül et! O ki, gece namaza kalktığın zaman seni görüyor. Ve secde edenler arasında dolaşmanı da görüyor. Çünkü O, her şeyi işiten ve her şeyi bilendir." (26 Şuara/217-220)

﴿ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُو مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلاَ تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلاَّ كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا ﴾

"Ne zaman sen bir işte bulunsan, ne zaman Kuran'dan bir şey okusan ve siz ne zaman bir iş yaparsanız, o işe daldığınız zaman mutlaka üstünüzde şahidizdir. (10 Yunus/61)

İhsanın sünnetten delili ise Ömer *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edilen meşhur Cibril hadisidir. Ömer *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir:

"Biz bir gün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in huzurunda oturuyorken ansızın elbiseleri bembeyaz, saçı oldukça siyah, üzerinde yolculuğun etkileri görülmeyen ve aramızdan kimsenin tanımadığı bir adam yanımıza geldi ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in önünde oturdu.

Dizlerini onun dizlerine dayadı, ellerini de kendi dizleri üzerine koyup "Ey Muhammed! Bana İslâm'dan haber ver" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"İslâm, Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına ve Muhammed'in, Allah'ın Rasûlü olduğuna şehâdet etmen, namazı kılman, zekâtı vermen, Ramazan orucunu tutman ve yoluna güç yetirebilecek olursan Beyt'i haccetmendir."

Adam "Doğru söyledin" dedi. Biz de ona hayret ettik. Çünkü hem soru soruyor hem de tasdik ediyordu. Daha sonra adam "Öyleyse imanın ne olduğunu bana bildir" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*:

"İman; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, rasullerine, ahiret gününe, hayrıyla ve şerriyle kadere iman etmendir" buyurdu. Adam: "Doğru söyledin. O halde bana ihsandan haber ver" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "İhsan, görüyormuşçasına Allah'a ibadet etmendir. Çünkü sen O'nu görmesen bile O seni görüyor" buyurdu. Adam:

"O halde bana saatten haber ver" dedi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*:

"Kendisine soru sorulan, soru sorandan daha bilgili değildir" buyurdu. Adam "O halde bana onun alâmetlerinden haber ver" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Cariyenin efendisini doğurmasını ve çıplak ayaklı, elbisesiz ve fakir çobanların uzun uzun bina yapmakta birbirleriyle yarıştıklarını görmendir" buyurdu.

Adam yanımızdan ayrıldı. Uzun bir süre böylece kaldıktan sonra Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ey Ömer! Soru soranın kim olduğunu biliyor musun?" buyurdu. Ben "Allah ve Rasûlü daha iyi bilir" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "O Cibril idi. Sizlere dininizi öğretmek üzere geldi." buyurdu.[16]

---

[16] Müslim, İman, 8.

3. ESAS

Peygamberimiz Muhammed (sav)'in Bilinmesi

Onun adı Muhammed b. Abdullah b. Abdulmuttalib b. Haşim'dir. Haşim, Kureyş'tendir. Kureyş, Arapların bir boyudur. Araplar da Allah'ın Halili İbrahim *(aleyhisselam)*'ın oğlu İsmail *(aleyhisselam)*'ın soyundandırlar. O ikisine ve peygamberimize salât ve selâmlar olsun.

Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* altmış üç yıl yaşadı. Bunun kırk yılı nübüvvetten önce geçti. Yirmi üç yıl nebi ve rasûl olarak görev yaptı. "İkra! (Oku)" buyruğu ile ona peygamberlik verildi. "Muddessir" hitabı ile de rasul oldu. Doğup yetiştiği şehir Mekke'dir. Daha sonra Medine'ye hicret etmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* O'nu şirkten korkutup uyarmak ve tevhide davet etmek için göndermiştir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ (*) قُمْ فَأَنْذِرْ (*) وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ (*) وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ (*) وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ (*) وَلاَ تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ (*) وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴾

"Ey bürünüp sarınan (Rasûlüm)! Kalk ve uyar. Sadece Rabbini büyük tanı! Elbiseni tertemiz tut ve kötü şeyleri terk et! Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma ve Rabbinin rızasına ermek için sabret!" (74 Muddessir/1-7)

"Kalk ve uyar!" buyruğu "Şirkten korkutup uyar ve tevhide davet et!" anlamına gelmektedir.

"Sadece Rabbini büyük tanı!" buyruğu ise "Tevhid ile O'nu tazim et" anlamına gelmektedir.

"Elbiseni tertemiz tut" buyruğu da "Amellerini şirkten arındır" anlamına gelmektedir.

"Kötü şeyleri terk et" buyruğunda geçen kötü şeyler, putlardır. Onları terk etmek ise putları ve putperestleri terk etmekle gerçekleştirilebilir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu emre uyarak on yıl süreyle tevhide davet etti. On yıldan sonra ise Mirac'a yükseltildi. Beş vakit namaz farz kılındı. Mekke'de üç yıl boyunca (beş vakit) namaz kıldı. Daha sonra Medine'ye hicret etmekle emrolundu.

Hicret, şirk diyarından İslâm diyarına göç etmek demektir. Hicret, İslam ümmeti üzerine farz kılınmıştır ve bu farz Kıyametin kopacağı güne kadar devam edecektir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا (*) إِلاَّ الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لاَ يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلاَ يَهْتَدُونَ سَبِيلاً (*) فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴾

"Kendilerine yazık eden kimselerin canlarını alırken melekler "Ne işte idiniz!" derler. Onlar "Biz yeryüzünde aciz kalan kimselerdik" derler. Melekler de onlara "Allah'ın arzı

geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!" der. İşte onların barınağı cehennemdir. Orası ne kötü bir dönüş yeridir. Ancak erkekler, kadınlar ve çocuklardan aciz olup hiçbir çareye gücü yetmeyenler ve hicrete bir yol bulamayanlar müstesnadır. İşte bunları, umulur ki Allah affeder. Allah çok affedicidir, bağışlayıcıdır." (4 Nisa/97-99)

﴿ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴾

"Ey benim iman eden kullarım! Şüphesiz ki arzım geniştir. O halde yalnız bana ibadet edin!" (29 Ankebut/56)

İmam Beğavî *(rahimehullah)* der ki: "Bu ayetin nüzul sebebi Mekke'de kalıp hicret etmeyen müslümanlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara "iman edenler" diye seslenmiştir."

Hicretin sünnetten delili ise Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Tevbe kesilinceye kadar hicret de kesilmez. Güneş batı'dan doğmadıkça da tevbe kesilmez"[17]buyruğudur.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Medine'de yerleştikten sonra zekât, oruç, hac, cihad, ezan, emri bil ma'ruf ve nehyi anil münker gibi İslâm şeriatının diğer şer'i hükümlerini emretti ve bu hal üzere on yıl yaşadı. Daha sonra da vefat etti. Ancak O'nun dini bakidir. Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun!

İşte O'nun dini budur. Ne kadar hayır varsa ümmetine göstermiş, ne kadar kötülük varsa da onlardan sakındırmıştır. Onun gösterdiği hayırlar, tevhid ve Allah'ın razı olduğu her şeydir. Sakındırdığı kötülükler ise şirk gibi Allah'ın kabul etmediği ve razı olmadığı her şeydir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* O'nu bütün insanlara peygamber olarak göndermiştir. Ayrıca cinlere de insanlara da ona itaat etmeyi farz kılmıştır.

---

[17] Ebu Davud, 2479.

﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾

"De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın elçisiyim." (7 Araf/158)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dinini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile kemale erdirmiştir.

﴿ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾

"Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı beğenip seçtim." (5 Mâide/3)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in vefat ettiğinin delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetidir:

﴿ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ(*) ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ﴾

"Muhakkak sen de öleceksin, onlar da ölecekler. Sonra muhakkak sizler kıyamet gününde Rabbinizin huzurunda davalaşacaksınız." (39 Zümer/30,31)

Tüm insanlar, öldükten sonra tekrar diriltileceklerdir. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى﴾

"Sizi topraktan yarattık. Yine oraya döndüreceğiz ve bir kez daha sizi ondan çıkaracağız." (20 Taha/55)

﴿ وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا (*) ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا﴾

"Allah, sizi de yerden ot (bitirir) gibi bitirmiştir. Sonra sizi yine oraya döndürecek ve sizi yeniden çıkaracaktır." (71 Nuh/17,18)

İnsanlar tekrar diriltildikten sonra hesaba çekilecek ve amellerinin karşılığı kendilerine verilecektir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى﴾

"Allah, kötülük edenleri yaptıkları ile cezalandıracak, güzel amellerde bulunanları ise daha güzeli ile mükâfatlandıracaktır." (53 Necm/31)

Kim öldükten sonra diriltilmeyi yalanlarsa, o kişi kâfir olur. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾

"O kâfir olanlar öldükten sonra kesinlikle diriltilmeyeceklerini ileri sürdüler. De ki: Hayır! Rabbime andolsun ki mutlaka diriltileceksiniz. Sonra yaptıklarınız size haber verilecektir. Bu, Allah'a göre pek kolaydır." (64 Teğabûn/7)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün rasulleri müjdeleyici ve uyarıcı olmak üzere göndermiştir. Buna delil ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetidir:

﴿ رُسُلاً مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ لِئَلاَ يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴾

"Müjdeleyici ve uyarıcı olmak üzere peygamberler gönderdik ki insanların peygamberlerden sonra Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın! Allah izzet ve hikmet sahibidir. (4 Nisa/165)

Rasullerin ilki Nuh *(aleyhisselam)* sonuncuları ise Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'dir. Rasullerin ilkinin Nuh *(aleyhisselam)* olduğunun delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ ﴾

"Nuh'a ve ondan sonraki bütün peygamberlere vahyettiğimiz gibi muhakkak sana da vahyettik..." (4 Nisa/163)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Nuh *(aleyhisselam)*'dan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e kadar tüm ümmetlere, yalnızca Allah'a ibadet etmelerini emredip tağuta ibadet etmelerini yasaklayan resuller göndermiştir. Buna delil de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولاً أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ﴾

"Andolsun ki biz "Allah'a kulluk edin ve Tağuttan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir rasul gönderdik." (16 Nahl/36)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün kullarına tağutu inkâr edip Allah'a iman etmeyi farz kılmıştır. İbni Kayyim *(rahimehullah)* "Tağut, kulun kendisi hakkında haddi aştığı her türlü mabud, tâbi olunan ya da itaat edilen varlıktır" demiştir.

Tağutlar oldukça fazladır ve ileri gelenleri beş tanedir:

1. İblis (Allah'ın laneti üzerine olsun)
2. Kendisine ibadet edilen ve buna rıza gösteren
3. İnsanları, kendisine ibadet etmeye çağıran
4. Gayb ilminden bir şeyler bildiğini iddia eden
5. Allah'ın indirdiklerinden başkası ile hükmedenler

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ لاَ إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لاَ انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴾

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk, sapıklıktan ayırt edilmiştir. Artık her kim tâğutu inkâr edip Allah'a iman ederse sağlam bir kulpa yapışmıştır ki, o hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir." (2 Bakara/256)

"Allah'tan başka ilâh yoktur" kelimesinin anlamı da işte budur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"İşin başı İslam, direği namaz, zirvesi ise Allah yolunda cihad etmektir."[18]

Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, peygamberimiz Muhammed'e, onun ehline ve ashabına salât ve selâm eylesin. (Âmin)

---

[18] Tirmizî, İman 8; İbni Mace, Fiten 12.

(القواعد الأربع)

(ŞİRKE DAİR)
DÖRT KAİDE

Müellif

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* seni taatine yöneltsin! Ey kardeşim bil ki İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dini olan Haniflik, ihlâs içerisinde yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet etmektir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنْسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ ﴾

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." (51 Zâriyat/56)

Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın seni, yalnızca kendisine ibadet etmen için yarattığını anladıysan ibadetin, tevhid olmaksızın ibadet olarak isimlendirilemeyeceğini de anlamış olursun. Tıpkı taharetsiz (abdestsiz) namaz olmayacağı gibi... Nasıl ki necaset tahareti fesada uğratırsa aynı şekilde şirk de ibadetleri fesada uğratır. Dolayısıyla sen şirkin ibadetleri geçersiz kıldığını, amelleri boşa çıkardığını ve sahibini ebedi cehenneme mahkûm ettiğini idrak ettiğin zaman hiç vakit kaybetmeden mahiyetini öğrenmeye çalışmalısın ki böylelikle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* seni kendisine şirk koşmaktan ve kötü akıbetten korusun. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şirk hakkında şöyle buyurmuştur:

﴿ إِنَّ اللَّهَ لاَ يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ﴾

"Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz! Bundan başkasını ise dilediği kimse için bağışlar." (4 Nisa/48)

Bilinmelidir ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yüce kitabı Kuran-ı Kerim'de şirke dair dört kaide zikretmiştir.

Birinci Kaide

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in savaştığı kâfirlerin, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yaratıcı ve müdebbir olduğunu ikrar etmelerine rağmen müslüman kabul edilmediklerinin bilinmesi gerekir. Bunun delili Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ أَمْ مَنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلاَ تَتَّقُونَ﴾

"De ki: Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim malik bulunuyor? Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkarıyor? Her türlü işi kim idare ediyor? Onlar, "Allah" diyecekler. De ki: O halde korkmaz mısınız?" (10 Yunus/31)

İkinci Kaide

Bilinmesi gerekir ki müşrikler, kendilerini Allah'a yakınlaştırmaları ve Allah katında şefaatçi olmaları için putlarına duada ve teveccühte bulunmuşlardır. Bunun delili, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu ayetleridir:

﴿أَلاَ لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلاَّ لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لاَ يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

"Allah'ı bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler "Onlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk

ediyoruz" derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi doğru yola iletmez." (39 Zümer/3)

﴿ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لاَ يَضُرُّهُمْ وَلاَ يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هؤُلاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ ﴾

"Onlar Allah'ı bırakıp kendilerine ne zarar ne de fayda verebilecek şeylere ibadet ediyorlar ve "Bunlar, Allah katında bizim şefaatçilerimizdir" diyorlar." (10 Yunus/18)

Şefaat, reddedilen ve tasvip edilen (meşru) şefaat olmak üzere iki kısma ayrılır. Reddedilen şefaat, yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın muktedir olduğu hususlarda Allah'tan başkasından talepte bulunmaktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لاَ بَيْعٌ فِيهِ وَلاَ خُلَّةٌ وَلاَ شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴾

"Ey iman edenler! Kendisinde alış-veriş, dostluk ve hiç bir şefaatin bulunmadığı gün (kıyamet) gelmeden önce, size verdiğimiz rızıktan hayır yolunda harcayın! Kâfirlere gelince, onlar zalimlerin ta kendisidir." (2 Bakara/254)

Meşru şefaat ise şefaat isteyenin Allah'tan istediği, şefaat edenin de Allah tarafından kendisine ikram edilen şefaat yetkisini, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sözünden ve amelinden razı olduğu ve şefaatine izin verdiği kimseler için kullandığı şefaattir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلاَّ بِإِذْنِهِ ﴾

"İzni olmadan O'nun katında kim şefaat edebilir?" (2 Bakara/255)

Üçüncü Kaide

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ibadet konusunda çok değişik inançlara sahip olan bir kavme peygamber olarak gönderilmişti. Onlardan bir kısmı meleklere, bir kısmı peygamber veya salih kimselere, bir kısmı ağaç ve taşlara, bir kısmı da Güneş ve Ay'a secde ediyorlardı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu grupların hepsiyle savaştı ve aralarında hiçbir ayırım yapmadı. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştu:

﴿ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لاَ تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ﴾

"Fitne tamamen yok edilinceye ve din de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın!" (8 Enfal/39)

Müşriklerin Güneş ve Ay'a secde ettiklerinin delili şu ayettir:

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لاَ تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَ لاَ لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴾

"Gece ve gündüz, güneş ve ay O'nun ayetlerindendir. Eğer Allah'a ibadet etmek istiyorsanız, güneşe de aya da secde etmeyin." (41 Fussilet/37)

Meleklere ibadet ettiklerinin delili:

﴿ وَ لاَ يَأْمُرَكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا المَلاَئِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا ﴾

"Ve size "Melekleri ve peygamberleri ilâhlar edinin" diye de emretmez." (3 Al-i İmran/80)

Peygamberlere ibadet ettiklerinin delili:

﴿ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَ لاَ أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلاَّمُ الْغُيُوبِ ﴾

"Allah "Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara «Beni ve anamı, Allah'tan başka ilah edinin» diye sen mi dedin?" buyurduğu zaman o "Hâşâ! Seni tenzih ederim Rabbim! Hak olmayan sözü söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim Sen onu şüphesiz bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin. Hâlbuki ben senin zatında olanı bilmem. Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin" demişti." (5 Maide/116)

Salih kimselere ibadet ettiklerinin delili:

﴿ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ﴾

"Onların yalvarıp durdukları da "Rablerine hangisi daha yakın olacak" diye vesile ararlar. O'nun rahmetini umarlar ve azabından korkarlar." (17 İsra/57)

Taşlara ve ağaçlara ibadet ettiklerinin delili ise:

﴿ أَفَرَأَيْتُمُ اللاَتَ وَالْعُزَّى (*) وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الأُخْرَى ﴾

"Gördünüz mü o Lât ve Uzzâ'yı? Ve üçüncüleri olan ötekini, Menat'ı?" (53 Necm/19,20)

Ebu Vakıd el-Leysi *(radıyallahu anh)*'tan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber Huneyn'e sefere çıkmıştık. O dönemde biz küfürden yeni kurtulmuştuk. Müşriklerin bir ağaçları vardı. Onu tavaf ediyorlar, üzerine silahlarını asıyorlardı. Bu ağaca "Zat-u Envat"[19] ismini vermişlerdi. Biz bunlardan birinin yanından geçerken "Ey Allah'ın Rasulü! Onlarınki gibi bize de bir Zat-u Envat edin!" dedik. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Allahu Ekber! Sizin söylediğiniz bu söz, İsrail Oğulları'nın Musa'ya söylediği *"Onların ilahları gibi bizim için de bir ilah yap!" (7 Araf/138)* sözü gibidir. Siz, sizden öncekilerin yolunu aynen takip edeceksiniz" buyurdu."[20]

Dördüncü Kaide

Günümüzdeki müşriklerin şirki önceki müşriklerin şirkinden çok daha şiddetlidir. Çünkü önceki müşrikler bolluk ve rahatlık zamanlarında Allah'a ortak koşuyor fakat darlık ve sıkıntı zamanlarında ise ihlâsla Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya yöneliyorlardı. Ancak günümüzdeki müşrikler rahatlıkta da sıkıntı anlarında da şirk koşmaya devam etmektedirler. Bu hususta delilimiz ise Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğudur:

﴿ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴾

"Gemiye bindikleri zaman dini, yalnız O'na has kılarak (ihlâsla) Allah'a yalvarırlar. Fakat onları salimen karaya çıkarınca bir bakarsın ki, (Allah'a) ortak koşmaktadırlar." (29 Ankebut/65)

---

[19] Kılıçlarını asacakları ve mukaddes kabul edecekleri bir ağaç.

[20] Tirmizi, 2106.

İSLAM'I BOZAN HALLER

(NAVAKID'UL İSLAM)

Müellif

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Hamd yalnızca Allah'a aittir. Salât ve selam kendisinden sonra peygamber gelmeyecek olan Muhammed'e, ehline, ashabına ve onunla gönderilmiş olan hidayete tâbi olanların üzerine olsun.

Ey müslüman kardeşim! Bil ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün kullarına İslam dinine girip sımsıkı sarılmalarını ve İslam'a muhalif olan şeylerden uzaklaşmalarını emretmiştir. Rasulü Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i de bu esaslara davet etmek için göndermiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* rasulüne uyanların hidayete ereceğini, yüz çevirenlerin ise dalalete sapacağını haber vermektedir. Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* birçok ayette kişiyi mürtedliğe götüren sebeplerden ve diğer küfür ve şirk çeşitlerinden kullarını sakındırmıştır. Âlimler *(Allah onlara rahmet etsin)* kitaplarında "Mürtedin Hükmü" başlığı altında müslümanı dinden çıkaran, kanının ve malının helal sayılmasına sebep olan halleri zikretmişlerdir.

Biz bu risalemizde İslam'dan çıkaran on hali kısaca izah edeceğiz ki, hem onlardan sakınılsın hem de başkaları sakındırılsın. Ayrıca böylelikle selamet ve afiyete ulaşılsın.

İslâm'ı Bozan 10 Hal

1. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadette ortak koşmak

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ إِنَّ اللَّهَ لاَ يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

"Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını, (günahları) dilediği kimse için bağışlar." (4 Nisa/48)

﴿ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

"Kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar. Artık onun yeri ateştir ve zalimler için hiçbir yardımcı yoktur." (5 Maide/72)

Ölülere yalvarmak, onlardan medet ummak, onlara adakta bulunmak ve kurban kesmek (cinlere ve kabirlere kurban kesmek de aynıdır) gibi ameller, ibadette Allah'a ortak koşma kapsamına girer.

2. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ile arasına aracılar koymak, onlara dua etmek, şefaatlerini istemek ve onlara tevekkül etmek gibi fiiller de küfürdür. Bu amelleri işleyenler, İslam ulemasının icması ile kâfirdir.

3. Kim müşrikleri tekfir etmez veya onların küfürlerinde şüphe duyarsa ya da onların yolunun doğru olduğunu kabul ederse kâfir olur.

4. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den başkasının yolunun, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yolundan daha kâmil olduğuna ya da başkasının hükmünün Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hükmünden daha iyi olduğuna

inanan kimse kâfirdir. Tıpkı tağutların koymuş olduğu hükümleri, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hükümlerine tercih edenler gibi...

Her kim insanların çıkardığı kanun ve nizamların İslam şeriatından daha üstün olduğuna veya İslam şeriatıyla eşit olduğuna inanırsa ya da İslam şeriatının daha efdal olduğuna inanmakla birlikte beşeri kanunlarla hükmetmenin caiz olduğuna ve 20. yüzyılda İslam şeriatının uygulanmasının doğru olmadığına inanırsa kâfir olur. İslamın, Müslümanların gerilemesine sebep olduğuna veya kişi ile Rabbi arasındaki vicdanî bir mesele olup hayatın diğer alanlarına karıştırılamayacağına inanmak da böyledir.

Aynı şekilde günümüzde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hükümlerini uygulayıp hırsızın elini kesmenin veya evli olup da zina edenlerin recm edilmesinin uygun olmadığına inanmak da küfürdür.

Sosyal ilişkilerde, cezaî işlemlerde veya başka meselelerde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatının dışındaki hükümlerin uygulanabileceğine inanmak küfürdür. Bu hükümlerin, Allah'ın şeriatından üstün olduğuna inanmadığı halde onları uygulamak da böyledir. Çünkü bu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı icma ile sabit olan şeyleri mubah kılmaktır. Zina, içki, faiz ve Allah'ın şeriatından başkasıyla hükmetmek gibi, haram olduğu kesin olarak bilinen hususları mubah kılan kimse ise Müslümanların icması ile kâfir olur.

5. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* aracılığıyla gönderdiği hükümlerden herhangi birini beğenmeyen kimse o hükümle amel etse bile kâfirdir. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴾

"İşte böyle! Çünkü onlar, Allah'ın indirdiğini çirkin (kerih)

gördüler. Bundan dolayı Allah da onların amellerini boşa çıkardı." (47 Muhammed/9)

6. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile gönderilmiş dinin bir hükmüyle ve O'nun şeriatında ceza veya mükâfat olarak belirlenmiş bir şeyle alay eden kimse kâfir olur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ (*) لاَ تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴾

"Eğer onlara (niçin alay ettiklerini) sorarsan elbette "Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk" derler. De ki: Allah ile, O'nun âyetleriyle ve peygamberi ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin! Çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz." (9 Tevbe/65,66)

7. Sihir yapmak. Büyü yaparak karı ile kocanın arasını açmaya çalışmak ve büyü ile insana istemediği bir şeyi yaptırmak gibi. Kim bunları yapar veya bunlardan razı olursa kâfir olur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولاَ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلاَ تَكْفُرْ﴾

"Hâlbuki o iki melek "Biz ancak imtihan için gönderildik. Sakın yanlış inanıp da kâfir olmayasınız" demeden hiç kimseye (sihir) öğretmezlerdi." (2 Bakara/102)

8. Müslümanlara karşı müşrikleri desteklemek ve onlara yardımcı olmak. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴾

"İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez." (5 Maide/51)

﴿ فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴾

"Eğer sana cevap veremezlerse bil ki onlar, sırf heveslerine uymaktadırlar. Allah'tan bir yol gösterici olmaksızın kendi hevesine uyandan daha sapık kim olabilir! Elbette Allah zalim kavmi doğru yola iletmez." (28 Kasas/50)

9. Kim (Hıdır'a, Musa *(aleyhisselam)*'ın şeriatının dışına çıkmasına izin verildiğini öne sürerek) bazı insanların Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şeriatının dışına çıkmasına izin verildiğine inanırsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Kim, İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır." (3 Ali İmran/85)* buyruğu icabı kâfir olur.

10. Allah'ın dininden yüz çevirmek, onu öğrenmemek ve onunla amel etmemek. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ ﴾

"Kendisine Rabbinin ayetleri hatırlatıldıktan sonra onlardan yüz çevirenden daha zalim kim olabilir! Muhakkak ki biz, günahkârlara lâyık oldukları cezayı veririz." (32 Secde/22)

Yukarıda saymış olduğumuz İslam'ı bozan hususların şakayla, ciddi olarak ya da korkudan dolayı yapılması arasında hiçbir fark yoktur. Ancak ikrah altında bulunanlar bundan

müstesnadır. Bütün bu durumlar, kişiyi İslamdan çıkaran hallerin en tehlikelileri olmasına rağmen maalesef sıkça karşılaştığımız durumlardır. Müslümanların bunlardan şiddetle kaçınmaları gerekir. Allah'ın gazabına ve elim azabına sebep olan bu şeylerden yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya sığınırız.

Allah'ın salât ve selamı yaratılmışların en hayırlısı olan Muhammed'in, ehlinin ve ashabının üzerine olsun.

(كشف الشبهات)

ŞÜPHELERİN GİDERİLMESİ

(KEŞFU'Ş ŞUBUHAT)

Müellif

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab

Rasullerin Öncelikli Görevi
İbadet Tevhidini Gerçekleştirmektir

Allah sana merhamet etsin! Bil ki tevhid; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı ibadette birlemek demektir. Tevhid, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kullarına gönderdiği bütün rasullerin ortak dinidir. Bu rasullerin ilki, Nuh *(aleyhisselam)*'dır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onu, kavminin Ved, Suvâa, Yeğûs ve Nesra gibi salih kimseler hakkında aşırıya gitmeleri üzerine peygamber olarak göndermiştir. Rasullerin sonuncusu ise put edinilen bu salihlerin suretlerini kıran Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'dir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* O'nu, öyle bir kavme peygamber olarak göndermişti ki onlar ibadet ediyor, haccediyor, tasaddukta bulunuyor ve Allah'ı çokça zikrediyorlardı. Ancak bununla birlikte bazı yaratılmışları kendileri ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* arasında aracılar kılıyor ve "Biz, bunların bizi Allah'a yakınlaştırmalarını ve Allah katında bize şefaatçi olmalarını murad ediyoruz" diyorlardı. Onların aracı edindikleri arasında melekler, İsa *(aleyhisselam)*, annesi Meryem ve bazı salih kimseler de vardı.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i kavmine, ataları İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dinini yenilemek ve aracılar koyarak Allah'a yakınlaşma gayretlerinin yanlış olduğunu haber vermek için göndermiştir. Çünkü

(başkaları şöyle dursun) mukarreb bir melek veya mürsel bir nebi dahi Allah'a yakınlaşmak için aracı kabul edilemez.

Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerine peygamber olarak gönderildiği bu müşrikler, Allah'ın hiçbir ortağı bulunmayan yaratıcı olduğuna, Allah'tan başka rızık veren, hayat veren ve öldüren bulunmadığına, kâinatın işlerini yalnızca O'nun çekip çevirdiğine, göklerin, yerin ve bunların içlerinde bulunanların tamamının Allah'ın olup O'nun tasarruf ve galebesi altında bulunduğuna şahidlik ediyorlardı.

Rasulullah'ın Savaştığı Müşrikler
Rububiyyet Tevhidini Yerine Getiriyorlardı

Eğer Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendileriyle savaştığı müşriklerin rububiyyette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı birlediklerine dair delil istiyorsan Allah'ın şu buyruklarını oku:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ أَمْ مَنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ والأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلاَ تَتَّقُونَ﴾

"De ki: Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim malik bulunuyor? Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkarıyor? Her türlü işi kim idare ediyor? Onlar, "Allah" diyecekler. De ki: O halde korkmaz mısınız?" (10 Yunus/31)

﴿ قُلْ لِمَنِ الأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (*) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلاَ تَذَكَّرُونَ (*) قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ (*) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلاَ تَتَّقُونَ (*) قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَ لاَ

يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (*) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴾

"De ki: Eğer biliyorsanız (söyleyin bakalım), bu dünya ve onda bulunanlar kime aittir? "Allah'a aittir" diyecekler. "O halde siz hiç düşünüp ibret almaz mısınız?" de! De ki: Yedi göğün ve büyük arşın Rabbi kimdir? "Allah'ındır" diyecekler. "O halde, siz Allah'tan korkmaz mısınız? " de! De ki: Her şeyin hâkimiyeti elinde bulunan, kendisi her şeyi koruyup gözettiği halde kendisi korunmaya muhtaç olmayan kimdir? "Allah'tır" diyecekler. De ki: Öyleyse nasıl oluyor da aldanıyorsunuz?" (23 Müminun/84-89)

Buna benzer daha birçok ayet vardır. Müşriklerin bu hususları (rububiyyet tevhidini) kabul ettikleri halde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerini davet ettiği tevhide girmediklerini ve onların inkâr ettikleri tevhidin, günümüzdeki müşriklerin "itikad" adını verdikleri ibadet tevhidi olduğunu öğrenmiş oldun.

Nitekim o müşrikler gece-gündüz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya dua ediyorlardı. Ancak bununla birlikte onlar, kendilerini Allah'a yakınlaştırması ve şefaatçi olmaları ümidiyle meleklere veya Lat gibi salih zatlara ya da İsa *(aleyhisselam)* gibi bir peygambere duada (ibadette) bulunuyorlardı.

Yine öğrenmiş oldun ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu şirkten dolayı onlarla savaşmış ve onları, bir olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya halis bir şekilde ibadet etmeye çağırmıştır. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلاَ تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴾

"Şüphesiz ki mescidler Allah'a mahsustur. O halde Allah ile birlikte hiçbir kimseye dua (ibadet) etme!" (72 Cin/18)

﴿ لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لاَ يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ ﴾

"El açıp yalvarmaya lâyık olan ancak Allah'tır. O'nun dışında el açıp dua ettikleri, onların isteklerini hiçbir şekilde yerine getiremez." (13 Râd/14)

Böylece Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in o müşriklerle, duanın (ibadetin) yani adakta bulunmanın, yardım istemenin ve tüm ibadet türlerinin yalnızca Allah'a yapılması için savaşmış olduğunu anlamış oldun.

Ayrıca müşriklerin rububiyyet tevhidini kabul etmelerinin İslâma girmeleri için yeterli olmadığını da öğrenmiş oldun. Onların meleklere, peygamberlere yahut velilere yönelerek şefaatlerini istemeleri ve bu yolla Allah'a yakınlaşmayı kast etmeleri, kanlarının ve mallarının helâl kılınmasına neden olmuştur. Bunları böylece bildiğin takdirde rasullerin davet edip de müşriklerin kabul etmekten kaçındıkları tevhidin nasıl bir tevhid olduğunu öğrenmiş olursun.

İbadet Tevhidi "Lâ ilâhe illallah" Kelimesinin Manasını Oluşturur

Bir önceki bölümde anlatmış olduğumuz tevhid "La ilahe illallah" kelimesinin manasını oluşturur. Çünkü ilâh; ister kral, ister peygamber, ister veli, ister bir ağaç, ister bir kabir ya da bir cin olsun, bu maksatlar için kendisine yönelinen kimsedir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanındaki müşrikler "ilah" ile Allah'ın yaratıcı, rızık veren ve müdebbir olduğunu kastetmiyorlardı. Çünkü onlar önceden de açıkladığımız gibi

bunların yalnızca Allah tarafından gerçekleştirildiğini biliyorlardı. Onlar, ilâh ile zamanımızdaki müşriklerin "seyyid" lafzı ile kastettiklerini kastediyorlardı. Dolayısıyla Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onları tevhid kelimesi olan *Lailaheillallah*'a davet etti.

Burada *Lailaheillallah* sözünden kasıt, onun manasıdır yoksa mücerred lafzı değildir. Cahil kâfirler, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bu söz ile ibadette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı birlemeyi, Allah'tan başka ibadet olunan bütün varlıkları inkâr ederek onlardan uzak kalmayı kastettiğini biliyorlardı. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendilerine "*Lailaheillallah* deyin!" buyurunca onlar şöyle cevap vermişlerdi:

﴿ أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴾

"İlahları bir tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu, çok şaşırtıcı bir şey!" (38 Sad/5)

Kâfir cahillerinin bile bu hususu bildikleri anlaşıldığına göre müslüman olduklarını iddia eden ama *Lailaheillallah* kelimesinin anlamını cahil kâfirlerin anladığı gibi bile anlayamayan kimselere gerçekten hayret edilir. Hatta bu kimseler *Lailaheillallah* sözünün kalben herhangi bir anlamı itikad edilmeksizin yalnızca lafızlarının telaffuz edilmesinin yeterli olduğunu zannederler. Onlar arasındaki en bilgili kimseler ise *Lailaheillallah* kelimesinin "Allah'tan başka yaratan, rızık veren, işleri çekip çeviren yoktur" anlamına geldiğini zanneder. Bil ki *Lailaheillallah* kelimesini cahil kâfirler kadar bile anlayamayan kimselerde hiçbir hayır yoktur.

Müminler Allah'ın Lütfettiği Tevhid Nimetiyle Sevinmeli ve Onu Kaybetmekten Korkmalıdır

Benim sözünü ettiğim bu hususları kalbinle bilip anladığın takdirde Allah'ın hakkında *"Şüphesiz Allah kendisine şirk koşulmasını mağfiret etmez. Ondan başkasını ise dilediği kimseler için mağfiret eder." (4 Nisa/116)* buyurduğu şirkin ne olduğunu da anlamış olursun. Aynı zamanda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın ilk rasulden sonuncu rasule kadar, bütün rasulleriyle gönderdiği ve onun dışında başkasını kabul etmediği dininin ne olduğunu ve insanların çoğunun bu hususta ne kadar cehalet içerisinde olduklarını da öğrenmiş olursun. Bunları bilmenin senin için iki faydası olur:

Birincisi; Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın lütuf ve rahmeti ile sevinmek. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴾

"De ki: Allah'ın ihsanıyla ve rahmetiyle, yalnızca bunlarla sevinç duysunlar. Bu, onların biriktirip durduklarından daha hayırlıdır." (10 Yunus/58)

İkincisi; Bu hususları bilmen ayrıca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan gereğince korkmanı da sağlar. Çünkü sen, insanın dilinden çıkacak bir söz ile kâfir olabileceğini öğrenmiş bulunuyorsun. Kişi bu sözü bazen bilgisizce söyleyebilir ve bilgisizliği kendisi için mazeret olmayabilir. Bazen de müşriklerin zannettiği gibi kendisini Allah'a yakınlaştıracağı zannı ile de söyleyebilir. Bilhassa bu hususta (salih ve bilgili kişiler olmalarına rağmen) Musa *(aleyhisselam)*'ın kavminin kendisine gelerek *"Onların nasıl ilahları varsa sen de bize böyle bir ilah yap!" (7 A'raf/138)* dediklerini biliyoruz. İşte böyle bir

durumda senin korkun büyür. Dolayısıyla seni bu ve benzeri hallerden kurtaracak şeyleri öğrenmeye gayretin artar.

Allah Hikmeti Gereği Peygamberlere ve Evliyalara, İnsan ve Cinlerden Düşmanlar Musallat Etmiştir

Unutmamak gerekir ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın tevhid ile göndermiş olduğu her bir peygamberin karşısına bazı düşmanlar çıkarmış olması, O'nun hikmetlerindendir.

﴿ وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا ﴾

"Böylece her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık. Bunlar, aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar." (6 Enam/112)

Çoğu zaman bu tevhid düşmanlarının ilimleri, kitapları ve delilleri de bulunabilir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ ﴾

"Peygamberleri kendilerine apaçık deliller ile geldiğinde yanlarındaki ilim dolayısı ile şımardılar." (40 Mümin/83)

Düşmanların Şüphelerini Çürütmek İçin Kur'an ve Sünnet ile Silahlanmak Gerekir

Allah'a giden yolun güzel konuşan, ilim ve hüccet sahibi bazı düşmanlarla dolu olduğunu öğrendiğine göre sana düşen görev; Allah'ın dinini bu şeytanlara karşı savunurken kullanacağın silahları elde etmeye çalışmaktır. Şeytanların önderi olan ve onların başını çeken İblis, Rabbimize şöyle demişti:

﴿ قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ (*) ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلاَ تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴾

"Senin doğru yolun üzerinde onlara karşı duracağım. Sonra önlerinden, arkalarından, sağ ve sollarından onlara sokulacağım ve onların çoğunu şükredenlerden bulamayacaksın." (7 Araf/16,17)

Ancak Allah'a yönelip O'nun delillerine ve açıklamalarına riayet edecek olursan onlardan asla korkma ve üzülme! *"Çünkü şeytanın hilesi şüphesiz ki zayıftır." (4 Nisa/76)*

Avamdan olan bir muvahhid, müşriklerden bin âlime galebe çalabilir. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Muhakkak ki bizim ordumuz, elbette galib gelecektir." (37 Saffat/173)* buyurmuştur.

Allah'ın ordusu kılıç ve mızrakla galip geldiği gibi hüccet ve lisanla da galip gelecektir. Ancak beraberinde silah bulunmadığı halde yola koyulan muvahhid için endişe edilir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her şeyi açıklayan, hidayet, rahmet ve Müslümanlara müjde olan kitabını bizlere lütfetmiştir. Batıla saplanmış kimseler kendilerince bir delil ileri sürecek olsalar, Kuran'da onu çürüten ve geçersiz kılan bir ayet mutlaka vardır. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ وَ لاَ يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلاَّ جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴾

"Onların sana getirdikleri hiç bir örnek yoktur ki, biz (ona karşı) sana hakkı ve en güzel açıklama tarzını getirmiş olmayalım." (25 Furkan/33)

Bazı müfessirler "Bu ayet, Kıyamet gününe kadar batıl ehlinin ileri süreceği her türlü delil hakkında umumidir" demişlerdir.

Batıl Ehline Karşı İcmali ve Tafsili Cevaplar

Günümüzdeki müşriklerin bize karşı delil diye ileri sürdükleri bazı hususlara Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında verdiği cevapları zikredeceğim. Batıl ehline icmali ve tafsili olmak üzere iki yoldan cevap verilebilir.

İcmali Cevaplar

İcmali cevaplar, düşünen kimseler için sonsuz faydalar sağlayan cevaplardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğunda olduğu gibi:

﴿ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلاَّ اللَّهُ ﴾

"Sana Kitab'ı indiren O'dur. O kitabın bazı ayetleri muhkemdir. Bunlar Kitab'ın esasıdır. Diğerleri ise müteşâbihtir. Kalplerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onu tevil etmek için müteşâbih ayetlerin peşine düşerler. Hâlbuki onun tevilini ancak Allah bilir." (3 Al-i İmran/7)

Sahih bir rivayette Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğu sabittir:

"Kuran'ın müteşabih olanına uyan kimseleri gördüğünüz zaman bilin ki Allah'ın kendilerinden söz ettiği kimseler onlardır. Onlardan sakının!"[21]

---

[21] Buhari, Tefsir (4273); Müslim, İlim (2665); Tirmizi, Tefsir (2994); Ebu Davud (4598); İmam Ahmed (6/256); Darimi, Mukaddime, 145.

Mesela müşriklerden biri sana *"Haberiniz olsun ki Allah'ın velilerine hiçbir korku yoktur. Onlar, mahzun olacak da değillerdir." (10 Yunus/62)* ayetini delil getirerek "Şefaat haktır, rasullerin Allah nezdinde üstün bir mevkileri vardır" derse veya Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadislerini kendi batıl düşüncelerine delil olarak ileri sürerse ve sen onun bahsettiği hususların manasını kavrayamayacak olursan şöyle cevap ver:

"Şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kitabında, kalplerinde eğrilik bulunanların muhkem ayetleri terk edip müteşabih olanlara uyduklarını bildirmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* müşriklerin rububiyyeti kabul ettiklerini fakat meleklere, peygamberlere ve velilere sarılarak *"Bunlar, Allah'ın nezdinde bizim şefaatçilerimizdir." (10 Yunus/18)* demelerinden ötürü şirke girdiklerini beyan etmiştir. Hiç şüphesiz bu ifade apaçık ve muhkemdir, manasını hiç kimse değiştiremez. Ve ey müşrik! Senin bana Kuran'dan ya da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sözlerinden aktardıklarına gelince... Ben onların anlamını bilmiyorum. Fakat kesinlikle şunu söylüyorum ki Allah'ın sözlerinde çelişki yoktur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sözleri de Allah'ın kelamına aykırı olamaz."

Şüphesiz bu söz, çok güzel ve dosdoğru bir cevaptır. Fakat bunu ancak Allah'ın muvaffakiyet ihsan ettiği kimseler anlayabilirler. Sakın bu cevabı önemsiz görme! Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ وَمَا يُلَقَّاهَا إِلاَّ الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلَقَّاهَا إِلاَّ ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴾

"Bu haslete ancak sabredenler ve hayırda büyük pay sahibi olan kimseler kavuşturulur." (41 Fussilet/35)

Tafsili Cevaplar

Hiç şüphesiz Allah'ın düşmanlarının, insanları rasullerin dininden alıkoymakta kullandıkları sayısız itirazları vardır. Mesela onların itirazlarından birisi şudur:

"Biz asla Allah'a ortak koşmuyoruz. Bilakis bir olan ve ortağı bulunmayan Allah'tan başka hiçbir yaratıcının, rızık verenin, fayda sağlayıp zarar verenin bulunmadığına, Abdulkadir Geylani veya onun gibilerden daha faziletli olan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in dahi kendisine fayda sağlama ya da zarar vermeye muktedir olmadığına şahitlik ediyoruz. Ancak ben günahkâr bir kimseyim. Salih kimselerin ise Allah katında mevkileri vardır. Ben onları aracı kılarak Allah'tan dilekte bulunuyorum."

Bu itiraza şöyle cevap verebilirsin:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in savaştığı kimseler de senin söylediğin hususları kabul ediyorlardı. Putlarının hiçbir şeye güç yetiremediğini kabul etmekle birlikte onların mevkilerinden ve şefaatlerinden istifade etmeyi diliyorlardı."

Daha sonra onlara Allah'ın kitabından bu konuyla ilgili olan ayetleri oku ve açıkla! Eğer "Bu ayetler putlara tapanlar hakkında nazil oldu. Nasıl olur da salih kimseleri veya peygamberleri putlarla bir tutarsınız?" derlerse onlara daha önce söylediğimiz şekilde cevap ver!

Eğer kâfirlerin, rububiyyetin tümüyle Allah'a ait olduğuna şahitlik ettiğini kabul ederler ve kendilerinin şefaatten başka bir şeyi kastetmediklerini ileri sürerek kendi yaptıkları ile müşriklerin yaptıkları arasında fark gözetilmesini isterlerse onlara şunu hatırlat:

"Kâfirlerden kimisi putlara dua (ibadet) ediyor, kimisi de velilere dua ediyordu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlar hakkında *"Onların yalvardıkları da Rablerine hangisi daha yakın olacak diye*

yol ararlar." (17 İsra/57) buyurmuştur. Aynı şekilde o kâfirlerin kimisi Meryem oğlu İsa'ya ve annesine dua (ibadet) ediyordu. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلاَنِ الطَّعَامَ انْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ (*) قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لاَ يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَ لاَ نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾

"Meryem oğlu Mesih ancak bir rasuldur. Ondan önce de birçok rasul gelip geçmiştir. Anası da çok doğru bir kadındı. Her ikisi de yemek yerlerdi. Bak, onlara delilleri nasıl açıklıyoruz? Sonra da onların nasıl döndürüldüklerine bir bak! De ki: Allah'ı bırakıp da size hiçbir fayda ve zarar vermeye gücü yetmeyen kimseye ibadet mi ediyorsunuz? Hâlbuki Allah her şeyi işitendir, hakkıyla bilendir." (5 Maide/75-76)"

Yine o kimseye Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruklarını da hatırlat:

﴿ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلاَئِكَةِ أَهَؤُلاَءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ (*) قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يعبدون الجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ﴾

"O gün Allah, onların hepsini toplayacak ve sonra meleklere "Size ibadet edenler bunlar mıydı?" diyecek. Melekler ise "Sen yücesin Rabbimiz! Bizim dostumuz onlar değil, sensin. Belki onlar cinlere tapıyorlardı. Çoğu onlara inanmıştı" diyecekler." (34 Sebe/40-41)

﴿ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلاَ أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلاَّمُ الْغُيُوبِ﴾

"Allah "Ey Meryem oğlu İsa! Sen mi insanlara beni ve annemi Allah'tan başka iki tanrı olarak benimseyin dedin?" demişti de "Hâşâ! Hak olmayan sözü söylemek bana yaraşmaz. Eğer söylemişsem şüphesiz sen onu bilirsin. Sen, benim içimde olanı bilirsin, ben ise senin gizlediklerini bilmem. Doğrusu görülmeyeni bilen ancak sensin" demişti." (5 Maide/116)

Bu ayetleri okuduktan sonra ona şöyle de:

"Görmüyor musun Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* putlara yönelenleri tekfir ettiği gibi salih kimselere yönelenleri de tekfir etmiş ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de onlarla savaşmıştır."

Eğer "Kâfirler doğrudan doğruya tapındıklarından istiyorlar. Ben ise fayda ve zarar verenin, işleri çekip çevirenin Allah olduğuna şahitlik ediyor, O'ndan başkasından bir şey istemiyorum. Salih kimselerin de ellerinde bir şey yoktur. Ancak ben onlara, Allah'tan şefaatlerini dileyerek yöneliyorum" der ise ona "Bu sözler, kâfirlerin söyledikleri ile aynıdır" diye cevap ver ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruklarını oku:

﴿ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلاَّ لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى﴾

"Allah'tan başka veliler edinenler "Biz bunlara ancak bizleri Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz" derler." (39 Zümer/3)

﴿ وَيَقُولُونَ هَؤُلاَءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ ﴾

"Bir de "Bunlar, Allah katında bizim şefaatçılarımızdır" derler." (10 Yunus/18)

Bil ki bu üç şüphe onların sahip olduklarının en büyükleridir. Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında bunları bize açıkladığını öğrendiysen ve iyice bellediysen bunlardan sonra ortaya atacakları şüpheler sana daha basit gelecektir.

Duanın İbadet Sayılamayacağı İddiası

Eğer "Ben Allah'tan başkasına ibadet etmiyorum. Salihlere bu şekilde ilticada bulunmak ve dua etmek, ibadet değildir" diyecek olursa ona şöyle sor:

"Allah'ın ibadeti yalnız kendi zatı için ihlâsla yapmayı farz kıldığını ve bunun Allah'ın senin üzerindeki hakkı olduğunu kabul ediyor musun?"

Şayet "Evet, kabul ediyorum" diyecek olursa ona de ki: "Allah'ın sana farz kılmış olduğu ibadeti yalnızca Allah'a halis kılmanın ne olduğunu ve bunun Allah'ın senin üzerindeki hakkı olduğunu bana açıklar mısın?"

Eğer ibadeti de, ibadetin çeşitlerini de bilmeyen birisi ise ona, şöyle söyleyerek ibadeti açıklayıver:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لاَ يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴾

"Rabbinize yalvara yakara ve gizlice dua edin! Gerçek şu ki O, haddi aşanları sevmez." (7 A'raf/55)"

Bunu söyledikten sonra "Duanın Allah'a ibadet olduğunu öğrenmiş oldun mu?" diye sor! Hiç şüphesiz "Evet" diyecektir. Çünkü dua, ibadetin özüdür.

Ona "Sen, duanın bir ibadet olduğunu kabul etmekle birlikte gece-gündüz korku ve ümit ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya dua etsen, sonra da aynı hacetin için peygambere ya da bir başkasına dua edecek olsan, o kimseyi ibadette Allah'a ortak koşmuş olur musun?" diye sor. Hiç şüphesiz "Evet" cevabını verecektir. O zaman ona şöyle söyle:

"Sen, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Rabbin için namaz kıl ve kurban kes!" (108 Kevser/2)* ayetini biliyorsun. Allah'a itaat edip O'na kurban kesersen bu yaptığın ibadet olmaz mı? Hiç şüphesiz "Evet" diyecektir.

Ona de ki: "Eğer herhangi bir yaratılmış için mesela; bir peygamber veya cin ya da başka birisi için kurban kesecek olursan ibadette Allah'a ortak koşmuş olmaz mısın?" Ortak koşmuş olacağını kabul edip "Evet" diyeceği kaçınılmaz bir şeydir.

Yine ona de ki: "Haklarında Kur'an ayetlerinin nazil olduğu müşrikler meleklere, salih kimselere, Lat'a ve başka şeylere ibadet ediyorlar mıydı?" Hiç şüphesiz "Evet" diyecektir.

O zaman ona "Peki, müşriklerin bu varlıklara ibadetleri dua, kurban kesmek, ilticada bulunmak ve buna benzer şekillerde olmuyor muydu? Zaten onlar da Allah'ın kulları olduklarını, O'nun hâkimiyeti altında bulunduklarını, işleri çekip çevirenin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* olduğunu kabul ediyorlardı. Ancak bu varlıklara mevkilerinden dolayı ve şefaatlerini elde etmek için dua edip ilticada bulunuyorlardı. Hiç şüphesiz bu, apaçık bir husustur" de!

Meşru Şefaat ile Şirk Arasındaki Fark

Eğer sana "Sen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şefaatini inkâr ediyor ve bu şefaatten beri olduğunu mu söylüyorsun?" der ise sen de "Hayır! Ben onu inkâr etmiyor ve ondan beri olduğumu söylemiyorum. Bilakis Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şefaat edileceklere şefaat edecektir ve ben O'nun şefaatine nail olmayı dilerim. Ancak şefaat, tümüyle Allah'ındır. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "De ki: Bütün şefaat Allah'ındır" (39 Zümer/44)* buyurmaktadır. Çünkü şefaat, *"Onun izni olmaksızın nezdinde kim şefaat edebilir?" (2 Bakara/255)* buyruğunda belirtildiği gibi yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın izin vermesinden sonra gerçekleşecektir. Allah izin vermedikçe hiç kimseye şefaat edilemez. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ وَ لاَ يَشْفَعُونَ إلاَّ لِمَنِ ارْتَضَى﴾

"Onun razı olduğu kimselerden başkasına şefaat etmezler." (21 Enbiya/28)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tevhidden başkasına asla rıza göstermez. Nitekim *"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul olunmaz." (3 Al-i İmran/85)* buyurmuştur. Şefaat, tümüyle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait olduğuna ve Allah izin vermedikçe gerçekleşmeyeceğine, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* veya bir başkasının da Allah izin vermedikçe hiç kimseye şefaat etmeyeceklerine ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da ancak tevhid ehli olan kimselere şefaat edilmesine izin vereceğine göre açıkça anlaşılmaktadır ki şefaat, tümüyle Allah'a aittir ve ben şefaati yalnızca Allah'tan isterim. Dolayısıyla ben "Ey Allah'ım! Beni O'nun şefaatinden mahrum etme ve Allah'ım onu bana şefaatçi kıl" gibi ifadeler kullanırım."

Eğer "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e şefaat (yetkisi) verilmiştir. Ben de O'ndan, Allah'ın kendisine verdiği şeyi istiyorum" diyecek olursa şöyle cevap ver:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şefaat yetkisini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e vermiş ama sana böyle bir istekte bulunmayı yasaklayarak *"O halde Allah ile birlikte hiçbir kimseye dua (ibadet) etme!" (72 Cin/18)* buyurmuştur. Eğer sen, rasulünün sana şefaat etmesi için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya dua edecek olursan öncelikle *"Allah ile birlikte hiçbir kimseye dua (ibadet) etme!"* buyruğuna itaat etmen gerekir.

Ayrıca şefaat, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den başkalarına da verilmiştir. Mesela; meleklerin, evliyanın ve küçük yaşta ölen çocukların şefaat edecekleri sahih rivayetlerle sabittir. Peki, sen hiç "Allah onlara şefaati vermiştir, ben de onlardan istiyorum" diyor musun? Eğer böyle bir şey söylüyor isen hiç şüphesiz, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın kitabında bahsettiği "Salihlere ibadet etme" mefhumunun kapsamına girmiş olursun. Eğer "Hayır" diyor isen "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e şefaat (yetkisi) verilmiştir. Ben de O'ndan, Allah'ın kendisine verdiği şeyi istiyorum" şeklindeki görüşün çürütülmüş olmaktadır."

Salihlere İlticada Bulunmak Şirktir

Eğer "Hâşâ! Ben Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya hiçbir şeyi ortak koşmuyorum. Aslen salihlere ilticada bulunmak şirk değildir" diye itiraz ederse ona şöyle cevap ver:

"Sen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şirki, zinayı haram kılışından daha şiddetli bir şekilde haram kıldığını ve şirki, asla bağışlamayacağını ikrar ediyorsun değil mi? Peki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı ve asla bağışlamayacağını belirttiği şirki bana tarif eder misin?" Hiç şüphen olmasın ki o, şirki bilmiyordur. Daha sonra ona şöyle sor:

"Sen şirkin mahiyetini bilmediğin halde kendini ondan nasıl koruyabilirsin? Nasıl oluyor da Allah sana şirki yasakladığı ve asla bağışlamayacağını bildirdiği halde, sen onu bilmiyor ve öğrenmeye çalışmıyorsun? Yoksa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bize şirki haram kıldığı halde açıklamadığını mı zannediyorsun?"

Eğer "Şirk, putlara ibadet etmektir. Biz ise putlara ibadet etmiyoruz" derse ona şöyle cevap ver: "Putlara ibadet etmenin anlamı nedir? Müşriklerin o tahta ve taşların yarattığına, rızık verdiğine ve kendilerine dua edenlerin hacetlerini giderdiğine inandıklarını mı zannediyorsun? Bunun böyle olmadığını Kur'ân-ı Kerim bizlere bildirmektedir."

Eğer "Şirk; bir tahtaya, bir taşa yahut kabir üzerindeki bir binaya ya da başka bir şeye yönelmeleri, ona dua edip kurban kesmeleri ve onun kendilerini Allah'a yakınlaştırdığını veya onun bereketiyle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendilerinden belaları def edip yine onun bereketiyle kendilerine bir şeyler verdiğini söylemeleridir" diyecek olursa ona şöyle cevap ver:

"Evet, doğru söyledin! İşte sizin taşların ve türbelerin yanında yaptığınız da budur." Böylece o, yaptıkları bu fiillerin putlara ibadet olduğunu itiraf etmiş olur. Zaten istenen de budur.

Ayrıca bu kimseye şöyle de denilir: "Sen "Şirk, putlara ibadet etmektir" sözünle şirkin yalnızca bundan ibaret olduğunu ve salihlere bel bağlayıp onlara iltica etmenin bu kapsama girmediğini mi söylemek istiyorsun? Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında zikrettiği meleklere, İsa *(aleyhisselam)*'a ya da salihlere yönelen kimselerin kâfir olduğuna dair açıklamalar, senin bu iddianı reddetmektedir."

Şüphesiz o da Allah'a ibadette salih kimseleri ortak koşanların yaptıkları bu işin Kuran'da zikredilen şirkin ta kendisi olduğunu kabul edecektir. Zaten istenen de budur.

Meselenin özü şudur:

Eğer o kimse "Ben Allah'a ortak koşmuyorum" diyecek olursa "Peki, Allah'a ortak koşmak nedir? Bize açıklar mısın?" denilir. Eğer "Allah'a ortak koşmak, putlara ibadet etmektir" derse "Peki, putlara ibadet etmenin ne olduğunu açıklar mısın?" denilir.

Eğer "Ben Allah'tan başkasına ibadet etmiyorum" der ise kendisine "Yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet etmeyi bana açıklar mısın?" diye sorulur. Eğer Allah'a ibadet etmeyi Kuran'da açıklandığı şekilde açıklarsa istenen açıklama şekli budur. Eğer o şekilde açıklamayacak olursa, nasıl olur da bilmediği bir şeyi yerine getirdiğini iddia edebilir.

Eğer onu aslî manasından başka şekilde izah ederse sen de Allah'a şirk koşmak ve putlara ibadet etmeye dair apaçık olan ayetlerin manasını ona bildir ve o zamandaki müşriklerin yaptıkları ile günümüzdekilerin yaptıklarının aynı olduğunu söyle! Hiçbir şeyi ortak koşmaksızın yalnızca Allah'a ibadet etmenin onların bize karşı tepki göstermelerine ve tıpkı önceki kardeşlerinin bağırıp çağırdıkları gibi bize karşı bağırıp çağırmalarına sebep olduğu anlatılır. Çünkü onlar şöyle demişlerdi:

> *"İlahları bir tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu, çok şaşırtıcı bir şey!" (38 Sad/5)*

Eğer "O müşrikler meleklerden veya peygamberlerden medet umdukları için değil meleklere "Allah'ın Kızları" dedikleri için tekfir edilmişlerdi. Hâlbuki biz "Abdulkadir Geylanî, Allah'ın oğludur" veya buna benzer sözler söylemiyoruz" der ise ona şöyle cevap verilir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya çocuk nispet etmek başlı başına küfürdür. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "De ki: O, Allah birdir. Allah sameddir."(112 İhlâs/1,2)* buyurmuştur. Ayetteki *"birdir"* ifadesi "O'nun rakibi yoktur" manasına gelir. Samed ise "Her türlü ihtiyaç için yalnızca

"De ki: Eğer size Allah'ın azabı gelirse veya kıyamet gelip çatıverirse Allah'tan başkasına mı yalvarırsınız? Doğru sözlü iseniz (söyleyin bakalım)! Bilakis yalnız Allah'a yalvarırsınız. O da kaldırılması için yalvardığınız belâyı dilerse kaldırır, siz de ortak koştuğunuz şeyleri unutursunuz." (6 Enam/40,41)

﴿ وَإِذَا مَسَّ الإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلاً إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴾

"İnsanın başına bir sıkıntı gelince, Rabbine yönelerek O'na yalvarır. Sonra Allah kendisine bir nimet verince, önceden yalvarmış olduğunu unutur. Allah'ın yolundan saptırmak için O'na eşler koşar. De ki: Küfrünle biraz eğlenedur! Çünkü sen, muhakkak cehennem ehlindensin!" (39 Zümer/8)

﴿ وَ إِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ﴾

"Dağlar gibi dalgalar onları kuşattığı zaman, dini tamamen Allah'a has kılarak (ihlâsla) O'na yalvarırlar." (31 Lokman/32)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında açıkladığı bu meseleyi yani Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendileriyle savaşmış olduğu müşriklerin yalnızca bolluk ve rahatlık zamanlarında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ve başkalarına dua ettiklerini, darlık ve sıkıntı zamanlarında ise efendilerini (Allah'a ortak koştukları putlarını) unutarak ihlâsla Allah'a dua ettiklerini anlayan bir kimse, günümüzdeki müşriklerin şirki ile öncekilerin şirki arasındaki farkı açıkça anlamış olur. Ancak bu meseleyi hakkıyla kavrayan veya

kavramak isteyenler nerede? (Kendisinden yardım istenen yalnızca Allah'tır)

İkincisi; Önceki müşrikler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ile birlikte enbiya, evliya veya melekler gibi Allah'a yakın kimselere ya da hiç bir şekilde Allah'a isyan etmeleri söz konusu olmayan ağaç veya taş gibi nesnelere ilticada bulunurlardı. Günümüzdeki insanlar ise Allah ile birlikte zina, hırsızlık ve namazı terk etme gibi çeşitli günahları işlediği bilinen, insanlar içerisindeki en fasık kimselere ilticada bulunmaktadırlar.

Salihlere yahut tahta ve taş gibi isyan etmesi söz konusu olmayan bir varlığa ilticada bulunan kimsenin yaptığı, fasıklığı ve fesatçılığı açıkça görülen kimselere ilticada bulunanların yaptığından daha hafiftir.

Dinî Vecibelerin Bir Kısmını Eda Edenlerin Kâfir Olamayacağı Şüphesi

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in savaşmış olduğu müşriklerin, günümüzdeki müşriklere göre daha sağlıklı düşündüklerini ve şirklerinin bunlara nazaran daha hafif olduğunu anladıysan bil ki; onların sözünü ettiğimiz bu hususlara karşı ileri sürecekleri bir şüpheleri vardır. Öyle ki bu şüphe, onların en büyük şüphelerindendir. Dolayısıyla vereceğimiz cevaba oldukça dikkat etmen gerekir. Onlar derler ki:

"Haklarında Kur'an ayetlerinin nazil olduğu kimseler Allah'tan başka hiçbir ilâhın bulunmadığına şahitlik etmeyen, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i yalanlayıp öldükten sonraki dirilişi inkâr eden, Kuran'ı yalanlayan ve onun sihir olduğunu söyleyen kimselerdi. Bizler ise Allah'tan başka hiçbir ilâh olmadığına ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahitlik ediyor, Kuran'ı tasdik ediyor, öldükten sonraki dirilişe iman ediyor, namaz kılıyor ve oruç

tutuyoruz. Durum böyle olduğu halde nasıl olur da bizi onlarla bir tutarsınız?"

Onlara verilecek cevap şudur:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i herhangi bir meselede tasdik edip de bir başka meselede yalanlayan kişinin kâfir olup İslam'a hiç girmemiş olduğu hususunda âlimler arasında hiçbir ihtilaf yoktur. Kuran'ın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr eden, tevhidi ikrar edip namazın farz olduğunu inkâr eden ya da tevhidi ve namazın farziyetini ikrar etmekle birlikte zekâtın farz olduğunu inkâr eden ya da bütün bunları ikrar etmekle birlikte orucu ya da haccı inkâr eden kimseler de böyledir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde, hac emrini yerine getirmeyen bazı kimseler hakkında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

﴿ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلاً وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴾

"Yoluna gücü yetenlerin o evi haccetmesi, Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim inkâr ederse bilmelidir ki, Allah bütün âlemlerden müstağnidir." (3 Al-i İmran/97)

Bütün bunları kabul edip de öldükten sonraki dirilişi inkâr eden kimselerin kâfir olduğu icma ile sabittir. Onların kanları ve malları helaldir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ

أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلاً (*) أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا﴾

"Allah'ı ve peygamberlerini inkâr eden, Allah'la peygamberlerinin arasını ayırmak isteyen ve "Bir kısmına inanır bir kısmını inkâr ederiz" diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendisidir. Şüphesiz o kâfirlere alçaltıcı bir azab hazırlamışızdır." (4 Nisa/150,151)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Kuran-ı Kerim'de, kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr edenlerin gerçekten kâfir olduklarını ve zikredilen cezaya müstahak olduklarını açıkça ifade ettiğine göre bu hususstaki şüphe de ortadan kalkmış olmaktadır. İşte bu şüphe, İhsâ ehlinden bazı kimselerin bize göndermiş oldukları mektupta zikrettikleri bir şüphedir.

Şöyle de denilebilir: "Eğer sen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i her hususta tasdik edip namazın farz olduğunu inkâr eden kimsenin, kanı ve malı helal bir kâfir olduğunun icma ile sabit olduğunu, aynı şekilde her şeyi kabul etmekle birlikte ölümden sonraki dirilişi veya Ramazan ayı orucunun farz olduğunu inkâr edenin durumunun da aynı olduğunu ve mezhep âlimlerinin bu konuda hiçbir ihtilafının bulunmadığını kabul ediyorsan (ki daha önce de zikrettiğimiz gibi Kur'ân-ı Kerim'de de böylece ifade edilmiştir.) Peki, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vasıtasıyla bize bildirilen en büyük farz olan ve bütün rasullerin dini olan tevhid; namazdan, zekâttan, oruçtan ve haccdan daha önemli olduğu halde kişi tevhidi inkâr etmesi halinde nasıl olur da kâfir kabul edilmez? Subhanallah! Bu ne büyük bir cehalettir."

Ayrıca şöyle de denilebilir: "İşte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabı, Hanife Oğulları ile savaştılar. Hâlbuki Hanife Oğulları, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*

zamanında müslüman olmuşlardı ve Allah'tan başka ilâh olmadığına Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahitlik ediyor, ezan okuyor ve namaz kılıyorlardı."

Eğer sana "Ama onlar Müseyleme'nin de bir peygamber olduğunu kabul ediyorlardı" derlerse şöyle cevap ver:

"İşte bizim anlatmak istediğimiz de budur! Herhangi bir kimseyi peygamber mertebesine yükselten kişi kâfir olup malı ve kanı helal olduğuna, şehadeti ve kıldığı namazı kendisine fayda vermediğine göre Şemsan'ı, Yusuf'u, bir sahabiyi ya da bir peygamberi, göklerin ve yerin yaratıcısı olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın mertebesine yükseltenin hali nice olur?" Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her türlü noksanlıktan münezzehtir. O'nun şanı ne kadar da yücedir!

﴿ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لاَ يَعْلَمُونَ ﴾

"İşte bilmeyenlerin kalpleri üzerine Allah böyle mühür vurur." (30 Rum/59)

Ali b. Ebi Talib *(radıyallahu anh)*'ın ateşte yaktığı kimselerin hepsi de müslüman olduklarını iddia ediyorlardı. Onlar Ali *(radıyallahu anh)*'ın arkadaşlarından idiler ve ilmi, Ashab-ı Kiram'dan öğrenmişlerdi. Fakat Ali *(radıyallahu anh)* hakkında Yusuf, Şemsan ve benzerleri hakkında beslenen inancın benzerine inanmışlardı. Peki, Ashab-ı Kiram onların hepsinin öldürülmelerini ve kâfir olduklarını icma ile nasıl kabul ettiler? Yoksa siz Ashab-ı Kiram'ın müslümanları tekfir ettiklerini mi düşünüyorsunuz? Ya da sizler "Tac" ve benzeri şeyleri yüceltmenin zararsız olduğunu ama Ali b. Ebi Talib'i yüceltmenin insanı küfre sürüklediğini mi zannediyorsunuz?

Abbasiler döneminde Mağrib ve Mısır'a hâkim olan Ubeyd el-Kaddah oğullarının hepsi Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Allah'ın Rasulü

olduğuna şahitlik ediyor, müslüman olduklarını iddia ediyor, cuma ve cemaat namazlarını kılıyorlardı. Fakat bizim şu an zikrettiğimiz meselelerden daha basit bazı meselelerde şeriate muhalefet ettikleri açığa çıkınca âlimler, onların kâfir oldukları, onlarla savaşılacağı ve memleketlerinin Dar'ul Harb olduğu hususunda icma ettiler. Müslümanlar da onların ellerinde bulunan müslüman topraklarını geri alıncaya kadar onlarla savaştılar.

Eğer önceki müşriklerin Rasulullah'ı ve Kuran'ı yalanlama ve öldükten sonraki dirilişi inkâr etme gibi işleri, şirk ile birlikte yaptıkları için tekfir edildikleri iddia edilirse o halde bütün mezheplerdeki âlimlerin "Mürtedin Hükmü" bahsinde sözünü ettikleri açıklamalar ne anlama gelmektedir?

Mürted; müslüman olduktan sonra kâfir olan kimsedir. Âlimler "Mürtedin Hükmü" bahsinde küfre düşürücü ve kişinin canının ve malının helal kılınmasına sebep olan birçok mesele zikretmişlerdir. Hatta bunların içerisinde kişinin şaka ve eğlence olsun diye kalben inanmaksızın sadece diliyle söylediği sözler gibi sahibi tarafından basit görülen hususları dahi zikretmişlerdir.

Yine şöyle denilebilir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haklarında *"O sözleri söylemediklerine dair Allah'a yemin ediyorlar. Hâlbuki o küfür sözünü elbette söylediler ve müslüman olduktan sonra kâfir oldular." (9 Tevbe/74)* diye buyurduğu kimselerin, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)'in* döneminde bulunmalarına, onunla birlikte cihad etmelerine, namaz kılmalarına, zekât vermelerine, haccetmelerine ve Allah'ı tevhid etmelerine rağmen sadece bir sözlerinden dolayı kâfir olduklarını belirttiğini görmediniz mi?

Aynı şekilde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haklarında *"De ki: Allah ile, O'nun ayetleriyle ve Rasulü ile mi eğleniyordunuz? Boşuna özür dilemeyin! Çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kâfir*

oldunuz." (9 Tevbe/65,66) diye buyurduğu kimselerin durumu da böyledir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* apaçık ifadelerle onların, imanlarından sonra kâfir olduklarını belirtmiştir. Hâlbuki onlar, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte Tebük gazvesinde bulundukları sırada mizah yoluyla bazı sözler söylemişlerdi.

Asıl konumuza tekrar dönelim ve onların şüphelerine cevap vermeye devam edelim! Onlar şöyle diyorlardı: "Siz, Allah'tan başka ilâh olmadığına şahitlik eden, namaz kılan ve oruç tutan kimselerin kâfir olduklarını söylüyorsunuz." Bu şüphenin cevabına dikkat edin! Çünkü bu cevap, elinizdeki sayfalardaki bilgilerin en faydalı olanıdır.

Konuya dair delillerden birisi de Müslüman olmalarına, ilim sahibi ve salih kimseler olmalarına rağmen Musa *(aleyhisselam)*'a *"Ey Musa! Bunların birçok ilahları olduğu gibi sen de bize bir ilah yap!" (7 A'raf/138)* diyen kimselerin durumudur. Aynı şekilde Ashab-ı Kiram'dan bazı kimselerin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Sen de bize Zat-u Envat tayin et!" demeleri üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yemin ederek "Şüphesiz ki bu söz, İsrail oğullarının *"bize bir ilah yap"* şeklindeki sözlerine benzemektedir" buyurmuştur.

Bilmeden Şirke Düşüp Tevbe Eden Müslümanın Hükmü

Müşrikler yukarıda bahsettiğimiz olayı kendilerine delil edinerek şöyle bir şüphe ortaya atmaktadırlar: "İsrail oğulları bundan dolayı kâfir olmadılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Bize Zat-u Envat tayin et!" diyenler de kâfir olmadılar."

Bu şüpheye şöyle cevap verilebilir: "İsrail oğulları bahsedilen o işi yapmadılar. Aynı şekilde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den Zat-u Envat isteyenlerin durumu da böyle

idi. Şayet İsrail oğulları o işi yapmış olsalardı apaçık bir şekilde kâfir olacaklardı. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendilerine Zat-u Envat edinmeyi yasakladığı kimseler de eğer ona itaat etmeyip yasaklanmalarından sonra bir Zat-u Envat edinmeye kalkışmış olsalardı, elbette ki kâfir olacaklardı. Zaten anlatılmak istenen budur."

Zat-u Envat olayı bize şöyle bir ders vermektedir: "Müslümanlar hatta âlimler bile farkında olmaksızın şirkin bazı çeşitleri içerisine düşebilir. Bunun için öğrenmek ve sakınmak gerekir. Cahilin "Tevhidi anladık" demesi cehaletin en büyüğü ve şeytanın tuzaklarının en tehlikelisidir.

Ayrıca bu olay, gayret gösteren müslümanların bilmeyerek küfür sözünü söylemeleri ve bunu fark edip derhal tevbe etmeleri durumunda söyledikleri o sözden dolayı kâfir olmayacaklarını da göstermektedir. İsrail oğullarının ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den Zat-u Envat isteğinde bulunan kimselerin yaptığı da böyle idi.

Bu olaydan çıkaracağımız bir diğer ders ise; Bir kimse küfrü gerektiren bir söz söyleyecek olursa Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yaptığı gibi ona oldukça ağır sözlerle karşılık verilir.

"La ilahe illallah" Kelimesini Telaffuz Etmenin Tevhid İçin Yeterli Olduğu İddiası

Müşriklerin bir diğer şüphesi ise şudur: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem) Lailaheillallah* diyen bir kimseyi öldürdüğü için Usame *(radıyallahu anh)*'ı kınamış ve "La ilâhe illallah dedikten sonra mı onu öldürdün?"[22]buyurmuştur. Ayrıca "İnsanlar *Lailaheillallah* deyinceye kadar onlarla savaşmakla

[22] Buhari, Diyetler, 6478; Müslim, İman, 96; Ahmed, 5/200.

emrolundum"[23] ve buna benzer *Lailaheillallah* diyen kimselerden el çekmeyi gerektiren başka hadisler de vardır."

Bu cahiller, *Lailaheillallah* sözünü söyleyen bir kimsenin ne yaparsa yapsın kâfir olmayacağını ve asla öldürülmeyeceğini iddia etmektedirler.

Bu cahil müşriklere şöyle verilebilir:

"Bilindiği üzere Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* *Lailaheillallah* dedikleri halde Yahudilerle savaşmış ve onları esir almıştır. Aynı şekilde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabı da Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Rasûlü olduğuna tanıklık etmelerine, namaz kılmalarına, müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen Hanife Oğullarıyla savaşmıştır. Hakeza Ali b. Ebi Talib'in ateşte yaktığı kimselerin durumu da böyle idi."

Bu iddiada bulunan cahiller de kabul etmektedirler ki bir kimse öldükten sonraki dirilişi inkâr ederse *Lailaheillallah* dese bile kâfir olur ve öldürülür. İslamın rükünlerinden herhangi birini inkâr eden kimse *Lailaheillallah* dese bile kâfir olur ve öldürülür. Eğer kişi fer'i hükümlerden birini inkâr ettiğinden dolayı *Lailaheillallah* demesinin kendisine faydası olmuyor ise Rasullerin dininin aslı olan tevhidi inkâr ettiğinde nasıl faydası olabilir?

Allah'ın düşmanları hadislerin manalarını anlayamadılar. Usame *(radıyallahu anh)*'ın olayına gelince...

O, müslüman olduğunu iddia eden bir kimseyi öldürmüştü. Çünkü onun, canını ve malını kaybetmekten korktuğu için müslüman olduğunu iddia ettiğini zannetmişti. Hâlbuki bir kimse müslüman olduğunu açıkladıysa bunun hilafına bir hali meydana çıkıncaya kadar malına ve canına dokunmamak

---

[23] Buhari, Namaz, 385; Tirmizi, 2608; Nesaî, 3967; Ebu Davud, 2641; İmam Ahmed, 3/225.

gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu hususta *"Ey iman edenler Allah yolunda cihada çıktığınız zaman iyice araştırın!" (4 Nisa/94)* buyurmuştur.

Yani, iyice tespit edin... Çünkü ayet, böyle bir kimseyi öldürmekten uzak durmak ve iyice araştırmak gerektiğine delalet etmektedir. Ancak daha sonra İslam'a aykırı bir hali ortaya çıkacak olursa *"iyice araştırın!"* buyruğu gereğince öldürülür. Eğer sadece *Lailaheillallah* sözünü söylediği için öldürülmeyecek olsaydı, iyice araştırmanın hiçbir anlamı olmazdı. Buna benzer diğer hadislerin durumu da aynen böyledir.

Tevhidi ve İslamını izhar eden bir kimseye İslamını bozan bir hal ortaya çıkmadığı müddetçe el uzatmamak gerekir. Buna delil Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "*Lailaheillallah* dedikten sonra mı onu öldürdün?"[24]buyruğudur. Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "İnsanlar *Lailaheillallah* deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum."[25]

Hariciler insanlar arasında en çok ibadet eden, en çok tehlil ve tesbih getiren kimseler olmalarına rağmen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Onları bulduğunuz yerde öldürün! Andolsun onlara yetişecek olursam Ad kavminin öldürüldüğü gibi onları öldüreceğim."[26]

Ashab-ı Kiram, Haricilerin ibadetleri ile kıyasladıklarında kendi ibadetlerini küçümsüyorlardı. Ayrıca Hariciler ilmi,

---

[24] Buhari, Diyetler, 6478; Müslim, İman, 96; Ahmed, 5/200.

[25] Buhari, Namaz, 385; Tirmizi, 2608; Nesaî, 3967; Ebu Davud, 2641; İmam Ahmed, 3/225.

[26] Buhari, Tevhid, 6995; Müslim, Zekât, 1064; Nesai, Zekât, 2578; Ebu Davud, 4764; İmam Ahmed, 3/73.

Ashab-ı Kiram'dan öğrenmişlerdi. Ancak şeriata muhalif halleri ortaya çıkınca *Lailaheillallah* demelerinin, çokça ibadet etmelerinin ve müslüman olduklarını iddia etmelerinin kendilerine hiçbir faydası olmadı.

Yahudilerle ve Hanife oğulları ile yapılan savaşlar da böyledir. Aynı şekilde Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e Mustalık oğullarının zekât vermeyeceği haber verildiğinde onlarla savaşmak için hazırlanmıştı ki *"Ey iman edenler! Eğer bir fâsık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın." (49 Hucurât/6)* ayeti nazil oldu ve haberi getiren adamın yalan söylediği ortaya çıktı.

Bütün bunlar, şüphecilerin kendilerine delil getirdikleri hadislerdeki kastın bizim zikrettiğimiz şekilde olduğuna delalet etmektedir.

Yaşayan Bir Kimseden Muktedir Olduğu Şeyi İstemekle Cansız Varlıklardan İstemek Arasındaki Fark

Müşriklerin ortaya attıkları bir diğer şüphe de şöyledir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Kıyamet gününde insanların önce Âdem *(aleyhisselam)*'dan, sonra Nuh *(aleyhisselam)*'dan, sonra İbrahim *(aleyhisselam)*'dan, sonra Musa *(aleyhisselam)*'dan ve daha sonra İsa *(aleyhisselam)*'dan yardım talep edeceklerini, peygamberlerin ise mazeret ileri süreceklerini ve insanların en son olarak kendisine başvuracaklarını bildirmiştir. İşte bu hadis, Allah'tan başkasından yardım istemenin şirk olmadığının delilidir."

Onlara şu şekilde cevap verebiliriz:

"Düşmanlarının kalplerini mühürleyen Rabbimiz ne yücedir! Bizler mahlûkattan güç yetirebilecekleri hususlarda yardım istemeyi inkâr etmiyoruz. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Musa *(aleyhisselam)* kıssasında şöyle buyurmaktadır:

﴿ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ ﴾

"Taraftarlarından olan kişi düşmanından olana karşı kendisinden yardım istedi." (28 Kasas/15)

Nitekim insan savaş anında ya da başka bir durumda yaratılmışların güç yetirebileceği hususlarda arkadaşlarından yardım ister. Bizim inkâr ettiğimiz yardım isteme bu değildir. Biz, velilerin kabirleri yanında ya da başka bir yerde Allah'tan başka hiç kimsenin güç yetiremeyeceği konularda mahlûkattan yardım istemeyi inkâr ediyoruz.

Bu husus böylece sabit olduğuna göre insanların Kıyamet gününde peygamberlerden yardım istemeleri, peygamberlerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya insanları hesaba çekmesi ve cennete girecek olanların hesap yerindeki sıkıntılardan rahata kavuşmaları için dua etmelerini isteme maksadı ile olacaktır. Bu istek ise dünyada da ahirette de caizdir. Aynı şekilde sen, birlikte oturduğunuz ve senin sözünü işiten salih bir kimseye "Benim için Allah'a dua eder misin?" diyebilirsin. Nitekim Ashab-ı Kiram da hayatta iken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den bunu istiyorlardı. Ancak vefatından sonra onlar hiçbir zaman kabrine giderek O'ndan böyle bir şey istemediler. Aksine Selef-i Salihin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kabri yanında Allah'a dua edilmesini hoş karşılamamışlardır. Peki ya bizzat O'na dua edip ondan istemek nasıl mümkün olabilir?

Onların bir diğer şüphesi ise şudur:

"İbrahim *(aleyhisselam)* ateşe atıldığı sırada Cebrail *(aleyhisselam)* havada ona görünerek "Bir ihtiyacın var mı?" diye sormuş. İbrahim *(aleyhisselam)* da "Sana ihtiyacım yok" diye cevap vermiştir. Şayet Cebrail *(aleyhisselam)*'dan yardım dilemek (istiğasede bulunmak) şirk olsaydı bunu İbrahim *(aleyhisselam)*'a teklif etmezdi."

﴿ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ ﴾

"Taraftarlarından olan kişi düşmanından olana karşı kendisinden yardım istedi." (28 Kasas/15)

Nitekim insan savaş anında ya da başka bir durumda yaratılmışların güç yetirebileceği hususlarda arkadaşlarından yardım ister. Bizim inkâr ettiğimiz yardım isteme bu değildir. Biz, velilerin kabirleri yanında ya da başka bir yerde Allah'tan başka hiç kimsenin güç yetiremeyeceği konularda mahlûkattan yardım istemeyi inkâr ediyoruz.

Bu husus böylece sabit olduğuna göre insanların Kıyamet gününde peygamberlerden yardım istemeleri, peygamberlerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya insanları hesaba çekmesi ve cennete girecek olanların hesap yerindeki sıkıntılardan rahata kavuşmaları için dua etmelerini isteme maksadı ile olacaktır. Bu istek ise dünyada da ahirette de caizdir. Aynı şekilde sen, birlikte oturduğunuz ve senin sözünü işiten salih bir kimseye "Benim için Allah'a dua eder misin?" diyebilirsin. Nitekim Ashab-ı Kiram da hayatta iken Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den bunu istiyorlardı. Ancak vefatından sonra onlar hiçbir zaman kabrine giderek O'ndan böyle bir şey istemediler. Aksine Selef-i Salihin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kabri yanında Allah'a dua edilmesini hoş karşılamamışlardır. Peki ya bizzat O'na dua edip ondan istemek nasıl mümkün olabilir?

Onların bir diğer şüphesi ise şudur:

"İbrahim *(aleyhisselam)* ateşe atıldığı sırada Cebrail *(aleyhisselam)* havada ona görünerek "Bir ihtiyacın var mı?" diye sormuş. İbrahim *(aleyhisselam)* da "Sana ihtiyacım yok" diye cevap vermiştir. Şayet Cebrail *(aleyhisselam)*'dan yardım dilemek (istiğasede bulunmak) şirk olsaydı bunu İbrahim *(aleyhisselam)*'a teklif etmezdi."

Onlara şöyle cevap verilebilir: "Bu şüpheniz de bir önceki şüpheniz türünden bir şüphedir. Yani Cebrail *(aleyhisselam)* güç yetirebileceği bir işle fayda sağlamak teklifinde bulunmuştur. Nitekim Cebrail *(aleyhisselam)* Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hakkında *"Çetin güçler sahibi" (53 Necm/5)* buyurduğu bir melektir. Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Cebrail *(aleyhisselam)*'a İbrahim'i yakacak olan ateşi, onun etrafında bulunan yeri ve dağları kaldırıp doğuya veya batıya atmak için izin vermiş olsaydı hiç şüphesiz o, bunu yapabilirdi. Eğer ona İbrahim *(aleyhisselam)*'ı kavminden uzak bir yere götürmesini veya semaya kaldırmasını emretmiş olsaydı Cebrail *(aleyhisselam)* bunu da yapabilirdi.

Bu olay ise tıpkı çok zengin olan bir adamın muhtaç bir fakir görüp de kendisine borç vermeyi ya da ihtiyacını gidermek için bir şeyler hibe etmeyi teklif etmesine, muhtaç kimsenin de bir şeyler almayı kabul etmeyerek Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kendisine hiç kimseye minnet duymayacağı bir rızık gönderinceye kadar sabretmeyi tercih etmesine benzer. Şimdi bu olay ile istiğasede bulunmanın veya şirkin ne alakası vardır? Keşke iyice anlayabilselerdi!

Tevhidin Kalple Dille ve Azalarla Tatbik Edilmesinin Vucûbiyeti

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın izniyle sözlerimizi, pek büyük ve önemli olan, şimdiye kadarki açıklamalarımızdan da anlaşılan bir mesele ile bitiriyoruz. Bu mesele oldukça önemli olduğundan ve insanlar çokça hataya düştüklerinden dolayı onu hususi olarak ele almamız gerekmektedir.

Hiç şüphesiz tevhid; hem kalb hem dil hem de amel ile yerine getirilmelidir. Bunlardan herhangi birisini yerine getirmeyen kişi müslüman olamaz. Bu hususta hiçbir ihtilaf yoktur. Eğer kişi tevhidi bilmekle birlikte gereğince amel etmiyorsa tıpkı Firavun, İblis ve benzerleri gibi inatçı bir

kâfirdir. Bu hususta insanların çoğu hataya düşmekte ve şöyle demektedirler: "Söylediğiniz doğrudur. Biz de bunu kabul ediyor ve hak olduğuna şehadet ediyoruz. Ancak böyle bir şeyi yapamıyoruz. Çünkü içinde bulunduğumuz toplumlarda ancak onların uygun gördüğü şeyler yapılabilir..." ve buna benzer daha birçok mazeretler ileri sürerler.

Peki, bu zavallı kimseler küfür önderlerinin çoğunun da hakkı bilmekle birlikte bazı mazeretler ileri sürerek hakka sırt çevirdiklerini hiç mi duymamışlar? Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ اشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلاً ﴾

"Onlar Allah'ın ayetlerini az bir bedel karşılığında sattılar." (9 Tevbe/9)

﴿ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ ﴾

"Onu öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar." (2 Bakara/146)

Şayet bir kimse tevhidi anlamadığı ya da kalbinden inanmadığı halde zahiren tevhidin gereğince amel ediyorsa bu kimse münafıktır. Hiç şüphesiz münafıklar, kâfirlerden daha kötüdür.

Böyle kimseler için Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Şüphesiz münafıklar cehennemin en aşağı tabakasındadırlar." (4 Nisa/145)* buyurmuştur.

Bu mesele oldukça önemli ve uzun bir meseledir. Ancak insanların sözlerine dikkat ettiğin takdirde hakkı bilip de dünyalık mal ve makam kaybetme korkusuyla tevhidle amel etmeyi terk eden kimseleri görebileceğin gibi, zahiren tevhidin gereğince amel ettiği halde kalbine tevhidin yerleşmediği kimseleri de görebilirsin. Eğer bu kimseye kalbindeki itikadına dair soru soracak olursan hiç bir şey bilmediğini görürsün.

Bu durumda senin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabındaki şu iki ayeti iyice anlamış olman gerekir. Bunlardan birincisi *"Boşuna özür dilemeyin! Çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz." (9 Tevbe/66)* ayetidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte Bizanslılara karşı gazaya katılan bazı sahabilerin şaka ve oyun yollu söyledikleri bir söz sebebiyle kâfir oldukları anlaşıldığına göre, malını veya makamını kaybetme korkusuyla ya da bir kimseyi idare etmek maksadı ile küfrü gerektiren sözler söyleyen, amellerde bulunan kimselerin küfür bakımından daha ileri bir durumda olduğu açıkça anlaşılır. İkinci ayet ise:

﴿ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلاَّ مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (*) ذَلِكَ بِأَنَّهُمُ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ ﴾

"Kalbi iman ile sükûnet bulduğu halde (dinden dönmeye) zorlananlar müstesna olmak üzere, her kim imanından sonra küfre kalbini açarsa, mutlaka onların üzerine Allah'tan bir gazab gelir ve kendilerine çok büyük bir azab vardır. Bunun sebebi onların dünya hayatını, ahiretten daha çok sevmeleridir." (16 Nahl/106,107)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kalbi iman ile dopdolu olmakla birlikte zorlanan kimseler dışında hiç kimseyi istisna etmemiştir. Bunun dışında kalanlar ise bu işi ister korkarak, ister durumu idare etmek maksadıyla, ister vatanından, ailesinden, aşiretinden ya da malından uzak kalmak istemediği ve onları kaybetmek istemediği için yapmış olsun, isterse de şaka yollu olsun, her ne maksadla yapmış olursa olsun

imanından sonra kâfir olur. Ayet bu hususa iki bakımdan delil teşkil etmektedir:

1. Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "zorlananlar müstesna olmak üzere"* diye buyurmuştur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sadece zorlanan kimseyi istisna etmiştir. Bilindiği gibi insan ancak bir söz söylemeye ya da bir iş işlemeye zorlanabilir. Ancak kalbinde herhangi bir inanca sahip olması için hiç kimse zorlanamaz.

2. Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Bunun sebebi onların dünya hayatını, ahiretten daha çok sevmeleridir"* buyurarak böyle bir küfür ve azabın itikad, cahillik, dinin sevilmemesi yahut küfrün sevilmesi gibi sebeplerden dolayı değil de dünyevi hazların peşinde koşma ve bunu dine tercih etme sebebiyle olduğunu açıkça ifade etmektedir.

En iyi bilen şanı yüce olan Allah'tır. Peygamberimiz Muhammed'e, onun ehline ve ashabına salât ve selamlar olsun.

(تحكيم القوانين)

TAHKİM'UL KAVANÎYN

Müellif

Şeyh Muhammed b. İbrahim

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. Salât ve selam Rasulullah'ın, Ashabının, Ehl-i Beytinin ve kıyamet gününe kadar O'na tabi olan müslümanların üzerine olsun!

Lanetli bir kanunun, apaçık Arapça bir dille insanları uyarması için Cebrail *(aleyhisselam)* tarafından Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kalbine indirilen vahyin yerine konulması, apaçık bir küfürdür.

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلً ﴾

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin! Peygambere de itaat edin! Sizden olan emir sahiplerine de... Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah'a ve Rasulüne arz edin. Bu daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir." (4 Nisa/59)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nefiy edatlarının tekrarıyla ve yemin ederek, aralarında çıkan tartışmalı durumlarda Rasulullah'ı hakem tayin etmedikleri sürece kişilerin iman sahibi olamayacaklarını üstüne basa basa vurgulamıştır ve şöyle buyurmuştur:

﴿فَلاَ وَرَبِّكَ لاَ يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لاَ يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

"Hayır! Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp sonra da senin verdiğin hükme karşı içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu hususta sadece Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i hakem tayin etmeyi yeterli görmemiş, buna ilaveten kişilerin nefislerinde en ufak bir darlık ve sıkıntı olmaması gerektiğini de ekleyerek *"sonra da senin verdiğin hükme karşı içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın"* diye buyurmuştur. Harec, darlık demektir. Yani nefislerin endişe ve ızdıraptan kurtularak, genişlik içinde olması demektir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu iki şartı da yeterli görmemiş ve üçüncü bir şart olarak da Allah Resulü'nün verdiği hükme karşı tam bir teslimiyet şartını ilave etmiştir. İşte bu Rasulullah'ın hükmüne teslimiyetin tamamlanmasıdır. Zira bu şekilde kişi nefsi isteklerinden tamamen uzaklaşmış ve hak olan hükme tam bir teslimiyet göstermiş olur. Bunun için teslimiyet şartı müekked bir mastarla te'kid edilmiştir. Açık bir şekilde görülmektedir ki, burada gelişi güzel bir teslimiyetle de yetinilmemiş, bilakis mutlak bir teslimiyet istenmiştir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah'a ve Rasulüne arz edin. Bu daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir." (4 Nisa/59)* ayeti gereği kişilerin aralarında çekiştikleri, anlaşmazlığa düştükleri ve inatlaştıkları zaman mevcut anlaşmazlığın çözümünü Allah'a ve Rasulüne arz etmeleri gerekmektedir. Bu ayette *"eğer anlaşmazlığa düşerseniz"* şart cümlesinden sonra zikredilen *"herhangi bir şeyde"* ifadesinin nasıl nekre olarak getirildiğini düşün! Bu cins ve miktar bakımından üzerinde ihtilaf edilen her türlü anlaşmazlığı ihtiva etmektedir.

Daha sonra Allah'a ve ahiret gününe imanın hâsıl olabilmesi için ihtilaf edilen her türlü anlaşmazlığın çözümünün Allah'a ve Rasulüne götürülmesi bir şart olarak zikredilmiştir.

"*Bu, daha iyidir*" Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hayır olarak isimlendirdiği her şey mutlak surette hayırdır ve kendisinde kesinlikle bir şer yoktur. Bundan dolayıdır ki ayette belirtildiği üzere bütün anlaşmazlıkların Allah'a ve Rasulüne arz edilmesi, hem dünyada hem de ahirette sonuç bakımından hem daha hayırlı, hem de daha güzeldir.

Anlaşmazlık halinde meselenin Rasulullah'tan başkasına arz edilmesi ise bir şer olup gerek dünyada gerekse ahirette sonuç itibarı ile en kötü olandır. Münafıkların "*Biz sadece iyilik etmek ve arayı bulmak istedik*" *(4 Nisa/62)* ya da "*Biz ancak ıslah edicileriz.*" *(2 Bakara/11)* sözleri ise anlaşmazlık halinde meselenin çözümünün Allah'a ve Rasulüne arz edilmesinin dünya ve ahirette hayır olduğu gerçeğinin tam tersinedir.

Her türlü anlaşmazlık halinde Allah ve Rasulüne müracaat edilmesinin dünyada ve ahirette hayır getireceği gerçeği, heva ve heveslerinden kanun çıkaranların, insanların bu kanunlara muhtaç olması hatta bu kanunlarla muhakeme olmanın zaruri olması yönündeki iddialarının tam aksinedir. Onların bu iddiaları, sırf Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiği şeylere karşı kötü zan beslemeleri sebebiyledir. Onların bu şekildeki iddialarının gereği, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın ve Rasulu'nun açıklamalarının noksan olduğu, anlaşmazlık halinde Allah ve Rasulünün hükümlerinin yetersiz kaldığı, Allah ve Rasulünün hükümlerine muhakeme olmanın dünyada ve ahirette kötü sonuçlar doğuracağını gerekli kılmaktadır.

Yine aynı şekilde burada *"aralarında çıkan çekişmeli işlerde"* ifadesindeki genellemeyi düşün! Usulcülere ve diğer dil âlimlerine göre ismi mevsul sılasıyla beraber zikredildiği zaman

umum (genellik) ifade eder. Bu genelleme ve kapsam, miktar bakımından olduğu gibi cins ve çeşitlilik bakımından da böyledir. Anlaşmazlıkların büyüğü ile küçüğü arasında bir fark olmadığı gibi, türleri arasında da bir fark yoktur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالاً بَعِيدًا ﴾

"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emr olunduğu halde tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4 Nisa/60)

Muhakkak ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirmiş olduğu hükümlerin dışında başka bir hükme gitmek isteyen münafıkların imanını yok saymıştır. Ayette geçen *"Yez'ûmune"* fiili onların iman iddialarını bir yalanlamadır. Çünkü iman iddiası ile birlikte Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiği hükümlerin dışında başka bir otoritenin hakemliğine gitmek, bir kulun kalbinde asla bir araya gelmez. Bilakis bu iki durum birbirinin tam tersidir.

Tağut kelimesi tuğyandan türemiş olup "haddi aşmak" manasına gelmektedir. Kim Rasulullah'ın getirdiği dışında bir şeyle hüküm verir yahut Rasulullah'ın getirdiğinin dışında bir hükümle muhakeme olursa bu kimse tağutun hükmü ile hükmetmiş ya da tağutun hükmü ile muhakeme olmuş demektir. Çünkü herkes için Rasulullah'ın getirdiğine muhakeme olması gerektiği gibi yine herkes için de başkasıyla değil sadece Rasulullah'ın getirdiği ile hükmetmesi

gerekmektedir. Kim Rasulullah'ın getirdiği dışında bir şeyle hüküm verirse veya Rasulullah'ın getirdiği dışında bir şeye muhakeme olursa, hükmetme ya da muhakemeleşme noktasında haddini aşmış, azgınlık etmiş olur. Bu sebepten dolayı da tağut olarak isimlendirilir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"...Hâlbuki tağutu inkâr etmekle emrolunmuşlardı..."* sözünü düşün! Burada beşeri kanunları ortaya atanların Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ile büyük bir inatlaşma içinde oldukları, bu hususta Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın isteklerinin tam tersini yaptıkları görülmektedir. Esas olarak onlardan istenilen, ibadet ettikleri tağutların kanunlarına başvurmak değil, bilakis tağutu tanımamaları ve onu inkâr etmeleridir.

﴿ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلاً غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴾

"Fakat zalimler, kendilerine söylenenleri başka sözlerle değiştirdiler. Bunun üzerine biz de yapmakta oldukları kötülükler sebebiyle zalimlerin üzerine gökten acı bir azap indirdik." (2 Bakara/59)

Daha sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor"* buyurmaktadır. Ayetin bu kısmı beşeri kanunlarla muhakeme olmanın ne derece büyük bir sapıklık olduğuna işaret etmektedir. Fakat beşeri kanunlarla hükmedenler ya da bu kanunlara muhakeme olanlar, ayette böyle bir fiilin şeytanın iradesi olduğu apaçık bir şekilde belirtilmesine rağmen bu yaptıkları eylemleri doğru bir iş olarak görmektedirler.

Beşeri kanunları ortaya atanların, bu koydukları kanunlarda insanlığın menfaati ve şeytandan uzaklaşma olduğuna dair düşünceleri gerçeği yansıtmamaktadır. Aslında

onların iddialarına göre insanlığın menfaati şeytanın isteklerinde olmuş oluyor. Hâlbuki Rahman'ın bizlerden istedikleri ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kendisiyle gönderildiği esaslar bu vasıftan ve bu durumdan ne kadar da uzaktırlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴾

"Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? Kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?" (5 Maide/50)

Muhakkak ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanlardan bu tip kimseleri (beşeri kanunlarda insanlığın menfaati olduğunu iddia edenleri) kötülemiş, onların cahiliyenin hükmünü istediklerini bildirmiş ve kendi hükmünden daha güzel bir hüküm olmadığını beyan etmiştir. Bu ayetin, mevcut hükümlerin sadece iki kısımdan ibaret olduğuna nasıl delalet ettiğini iyice düşün...

Sonra bu ayetin beşeri kanunlarla amel edenlerin kendi akıllarının döküntüsünü, fikirlerinin kırıntılarını iyi ve güzel olarak iddia etmelerini nasıl reddettiğine bir bak!

Bilinmelidir ki beşeri kanunlarla amel edenler, kabul etseler de yüz çevirseler de Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler cahiliyyenin hükümleridir. Bununla birlikte beşeri kanunlarla amel edenlerin durumu bizden önce yaşamış cahiliye ehlinin durumundan çok daha kötü, sözleri onlardan daha asılsızdır. Çünkü cahiliye ehlinin bu konuda kendi içlerinde bir çelişkileri ve tezatları yoktu. Ancak bugün beşeri kanunlarla amel edenler çok büyük bir çelişki içindedirler. Zira onlar bir taraftan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiklerine iman ettiklerini iddia ediyorlar diğer taraftan da bu iddialarına muhalif hareket ediyorlar. Onlar bu halleri ile

iman ve küfür arasında bir yol tutmak istiyorlar. Bu gibi kimseler için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلاً (*) أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴾

"Bu ikisinin (imanla küfrün) arasında bir yol tutmak isterler. İşte onlar gerçek kâfirlerdir. Biz de kâfirlere alçaltıcı bir azab hazırlamışızdır." (4 Nisa/150-151)

Hafız İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her hayrı kapsayıcı ve her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüz çevirip bunun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalalet ve sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karışımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han'ın vaaz ettiği "Yesak" gibi İslam dışı hükümlere yönelenin imanını kabul etmiyor. Yesak; Cengiz Han'ın Kur'an, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitaptır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları İslam'a girdikleri halde bu kitabı anayasa kitabı olarak görmeye devam ettiler. Allah'ın kitabı ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetini bir kenara atarak bu kitaptaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kâfirdir. Bunlarla büyük küçük her meselede yalnız Allah'ın hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır. Az veya çok hiçbir konuda Allah'ın hükümlerinden başka hükümlerle hükmedilmez.

Bunun için Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar?"* buyurmaktadır. Öyle ya, Allah'ın hükmünden daha adaletli hüküm verecek kim vardır? Allah'ın şeriatına inanıp yakın ve bilgi sahibi olanlar, Allah'ın hüküm verenlerin en iyisi olduğunu, mahlûkatına karşı annenin çocuğuna merhametinden daha merhametli davrandığını bilirler. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her şeyi bilendir. Her şeye kadir olandır.

Ve her şeyde adil olandır."

Allah (Subhanehu ve Tealâ) *"Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? Kesinlikle bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?" (5 Maide/50)* ayetinden önce Nebisi Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e şöyle buyurmaktadır:

﴿ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ لاَ تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ ﴾

"Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet! Onların arzu ve heveslerine uyarak, sana gelen haktan sapma!" (5 Maide/48)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şayet Yahudiler kendisini hakem tayin ederlerse, aralarında hüküm verme veya onlardan yüz çevirme noktasında nebisini muhayyer bırakmış ve şöyle buyurmuştur:

﴿ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴾

"Eğer sana gelirlerse, ister aralarında hükmet ister onlardan yüz çevir! Eğer onlardan yüz çevirirsen sana hiçbir zarar veremezler. Eğer aralarında hükmedersen (kıst ile) adaletle hükmet! Şüphesiz Allah, adaletli davrananları sever." (5 Maide/42)

Bu ayette emredilen "kıst" adalet demektir. Allah ve Rasulünün hükmünün dışında asla bir adalet yoktur. Allah ve Rasulünün emirlerine muhalif bir şekilde hüküm vermek ise bizzat cevr, zulüm, sapkınlık, küfür ve fısktır. Bundan dolayı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

﴿ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴾

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

﴿ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴾

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir" (5 Maide/45)

﴿ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴾

"Kim, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar fâsıkların ta kendileridir." (5 Maide/47)

Bu ayetlerde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* indirdiği hükümlerle hükmetmeyenlerin kâfir, zalim ve fasık olduklarını bildirmektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, kendi hükümleri ile hükmetmeyenleri kâfir olmadıkları halde kâfir olarak isimlendirmesi mümkün değildir. Bilakis bu kimse mutlak surette kâfirdir. Ancak ya itikadî yönden kâfirdir ya da amelî yönden kâfirdir. Bu ayetin tefsiri hakkında Tavus ve başkalarından gelen rivayetle, İbn-i Abbas'tan gelen haber, Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenlerin kâfir olduğuna delalet etmektedir. Ancak bu ya sahibini İslam'dan çıkaran itikadi bir küfürdür ya da sahibini İslam'dan çıkarmayan ameli bir küfürdür. Bunlardan ilki itikadî küfür olup birkaç kısma ayrılır.

Birincisi; Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hâkimin Allah ve Rasulünün hükümlerinin doğruluğunu inkâr etmesidir.

Bu konuda İbn-i Abbas'tan gelen rivayetin manası budur. İbn-i Cerir de bu görüşü tercih etmiş ve buradaki küfrün Allah'ın indirdiği şer'i hükmü inkâr etmek olduğunu söylemiştir.

Bu nokta ilim ehli arasında üzerinde ihtilaf olmayan bir husustur. Çünkü ilim ehli arasında ittifakla kabul edilip kesinlik kazanan temel esasa göre kim dinin temel meselelerinden herhangi birini, üzerinde icma edilen fer'i bir meseleyi ya da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiği kesin olarak bilinen esasların tek bir harfini dahi inkâr ederse kâfir olup İslam dininden çıkmıştır.

İkincisi; Bu da Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hâkimin, Allah ve Rasulu'nun hükümlerinin doğruluğunu inkâr etmemekle birlikte insanlar aralarında ihtilafa düştükleri zaman onların ihtiyaçlarına cevap vermesi bakımından Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den başkasının hükmünün daha mükemmel, daha kapsamlı ve daha güzel olduğuna inanmasıdır. Sırf zihin döküntüleri, düşünce süprüntüleri olan yaratıkların hükümlerinin, Hâkim ve Hamîd olan Allah'ın hükmüne üstün tutulmasından dolayı yukarıda birinci bölümde zikrettiğimiz gibi böyle bir inanç, küfürdür.

Bu kimse ya mutlak olarak ya da zamanın gelişmesi, şartların değişmesi sonucu ortaya çıkan yeni hadiselere nispetle Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den başkasının hükümlerinin daha mükemmel, daha kapsamli ve daha güzel olduğuna inanır.

Ne olursa olsun hiçbir mesele yoktur ki onun hükmü ya kesin bir nas olarak, ya zahiren ya da naslardan istinbat edilerek veya bir başka şekilde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sünnetinde bulunmamış olsun. Bunu bilen bilir...

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve Rasulünün hükmü, zamanın değişmesiyle, durumların gelişmesiyle ve olayların yenilenmesi

ile değişmez. Şartların değişmesi ile fetvanın da değişeceğine dair âlimlerin sözlerinin içeriği, nasibi az olan yahut hükümlerin konumlarını ve illetlerini tanımayan kimselerin zannettiği gibi değildir. Onlar bunun anlamını, kendi şehevi ve hayvani arzularına, dünyevi amaçlarına ve yanlış, hastalıklı tasavvurlarına uygun şekilde olduğunu zannetmişler. Bundan dolayı "şartların değişmesiyle fetvalar da değişir" şeklinde dile getirilen kaidenin avukatlığını yaparlar, bütün nasları bu kaideye tâbi kılarlar ve böylece kelimelerin yerlerini değiştirirler.

﴿ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقًا وَ عَدْلاً لاَ مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾

"Rabbinin kelimesi (Kur'an) doğruluk ve adalet bakımından tamdır. Onun kelimelerini değiştirebilecek yoktur. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (6 Enam/115)

Âlimlerin zaman ve şartların değişmesiyle fetvanın da değişeceğine dair sözlerinden asıl kastettikleri şer'i asıllar, muteber illetler, Allah ve Rasulünün muradı olan maslahatlar mevcut oldukça fetvada bir değişiklik söz konusu olabileceğidir. Ancak bilinmektedir ki beşeri kanunları ortaya atanlar böyle sınırlamalardan çok çok uzaktırlar. Onlar ne şekilde olursa olsun çıkardıkları kanunlarda ancak kendi hevalarına uygun olanı dile getirmektedirler. Zira olaylar ve olanlar bu söylediğimizin en şaşmaz şahitleridir.

Üçüncüsü; Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen bir hâkimin beşeri kanunların Allah ve Rasulünün hükümlerinden daha iyi olduğunu iddia etmemesi ile birlikte onları eşit şekilde görmesidir. Böyle bir tutum da kişinin kâfir olması ve İslam dininden çıkması bakımından önceki iki bölümde olduğu gibidir. Zira bu kimse yaratılanı yaratana eşit tutmuş ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Onun benzeri hiçbir şey*

yoktur." (42 Şura/11) ayetine karşı inatlaşarak cephe almıştır. Bu ayet, kemal sıfatının ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait olduğuna, zatında, sıfatlarında, fiillerinde, insanların ihtilaflı hallerinde hüküm verme noktasında yaratılanlara benzemekten münezzeh olduğuna delalet eden ayetlerdendir.

Dördüncüsü; Allah'ın indirdiği esasların dışında bir hükümle hükmeden hâkimin, Allah ve Rasulünün hükmüne muhalif bir hükümle hükmetmenin caiz olduğuna inanmasıdır. Bu hâkim kendi verdiği hükmün Allah ve Rasulünün hükmüne eşit olduğuna ya da onlardan üstün olduğuna inanmasa bile durum değişmez. Böyle bir durumda da yukarıda ilk 3 bölümde zikrettiklerimiz bu hâkim için de geçerlidir. Açık, kesin, sahih, naslarla haram kılındığı bilinen şeylerin caiz olduğuna inandığı için bu kimse hakkında da yukarıda söylediklerimiz geçerlidir.

Beşincisi; Dine karşı gelmek, hükümleri ile boy ölçüşmeye kalkışmak, Allah'a ve Rasulüne isyan etmek bakımından şu ana kadar saydığımız küfür çeşitlerinin en büyüğü, en açığı ve en kapsamlısıdır. Bilindiği üzere şer'i mahkemelerin kaynakları, dayandıkları asıl noktalar vardır ki, bunların hepsi Allah'ın kitabı ve Rasulullah'ın sünnetidir. Beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin dayanakları ise çeşitli dinler, Fransız, Amerika, İngiliz kanunları, İslam'a mensup veya dindışı bidatçilerin mezhepleridir.

İtikadî küfrün bu çeşidinde işte bu tip mahkemeler kurmak, hazırlık yapmak, beşeri kanunları bu mahkemelerde verilecek hükümler için asıllar yapmak, bu mahkemeleri çeşitli şubelere ayırmak, bu mahkemelerde mutlak olarak beşeri kanunlarla hükümler vermek, insanları buna zorlamak ve tüm bu hususlarda şer'i mahkemelere benzemek vardır.

Bu mahkemeler şimdi İslâm ülkelerinin birçoğunda kurulmuş, mükemmel hale getirilmeye çalışılmış, kapıları açılmış, insanlar da bu mahkemelerin hükmüne sürüler gibi

yoktur." (42 Şura/11) ayetine karşı inatlaşarak cephe almıştır. Bu ayet, kemal sıfatının ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait olduğuna, zatında, sıfatlarında, fiillerinde, insanların ihtilaflı hallerinde hüküm verme noktasında yaratılanlara benzemekten münezzeh olduğuna delalet eden ayetlerdendir.

Dördüncüsü; Allah'ın indirdiği esasların dışında bir hükümle hükmeden hâkimin, Allah ve Rasulünün hükmüne muhalif bir hükümle hükmetmenin caiz olduğuna inanmasıdır. Bu hâkim kendi verdiği hükmün Allah ve Rasulünün hükmüne eşit olduğuna ya da onlardan üstün olduğuna inanmasa bile durum değişmez. Böyle bir durumda da yukarıda ilk 3 bölümde zikrettiklerimiz bu hâkim için de geçerlidir. Açık, kesin, sahih, naslarla haram kılındığı bilinen şeylerin caiz olduğuna inandığı için bu kimse hakkında da yukarıda söylediklerimiz geçerlidir.

Beşincisi; Dine karşı gelmek, hükümleri ile boy ölçüşmeye kalkışmak, Allah'a ve Rasulüne isyan etmek bakımından şu ana kadar saydığımız küfür çeşitlerinin en büyüğü, en açığı ve en kapsamlısıdır. Bilindiği üzere şer'i mahkemelerin kaynakları, dayandıkları asıl noktalar vardır ki, bunların hepsi Allah'ın kitabı ve Rasulullah'ın sünnetidir. Beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin dayanakları ise çeşitli dinler, Fransız, Amerika, İngiliz kanunları, İslam'a mensup veya dindışı bidatçilerin mezhepleridir.

İtikadî küfrün bu çeşidinde işte bu tip mahkemeler kurmak, hazırlık yapmak, beşeri kanunları bu mahkemelerde verilecek hükümler için asıllar yapmak, bu mahkemeleri çeşitli şubelere ayırmak, bu mahkemelerde mutlak olarak beşeri kanunlarla hükümler vermek, insanları buna zorlamak ve tüm bu hususlarda şer'i mahkemelere benzemek vardır.

Bu mahkemeler şimdi İslâm ülkelerinin birçoğunda kurulmuş, mükemmel hale getirilmeye çalışılmış, kapıları açılmış, insanlar da bu mahkemelerin hükmüne sürüler gibi

gitmektedirler. Hâkimler de insanların arasında Kitap ve Sünnet'in hükmüne muhalif olan hükümlerle hüküm vermekte ve insanları buna mecbur bırakmaktadırlar. Bu mahkemelerin verdikleri hükümleri insanlara kabul ettiriyorlar ve bunları gerekli kılıyorlar. Acaba bu küfrün üstünde başka hangi küfür vardır? Bu şekilde bir muhalefetten sonra Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Allah'ın kulu ve rasulu olduğuna ne şekilde muhalefet edilebilir? Basit bir şekilde sunduğumuz bu konunun delilleri yeterince bilinip tanınmaktadır. Burada sözü fazla uzatmaya gerek yoktur.

Ey Akıllılar Topluluğu! Ey zekiler ve basiret sahipleri! Sizin gibi insanların hükümlerine, sizin gibi insanların düşüncelerine, hata yapması gayet doğal olan, hataları doğrularından daha çok olan hatta Allah ve Rasulünün hükümlerinden nas yahut istinbat edilenler hariç hükümlerinde doğruluk payı bulunmayan, sizlerden daha aşağıda olan kimselerin düşüncelerinin ve hükümlerinin sizlere uygulamasına nasıl rıza gösterirsiniz? Sizler canlarınız, kanlarınız, mallarınız, hanım ve çocuklardan olan aile halkınız ve diğer haklarınız hususunda hüküm vermeleri için nasıl olur da bu kimseleri çağırırsınız? Onlar, kendisinde hiçbir şekilde bir hatanın bulunmadığı, ne önünden ne ardından batıl yaklaşamayan Hâkim ve Hamid olan Allah tarafından indirilen, Allah ve Rasulünün hükmüyle hüküm vermeyi terk edip reddediyorlar.

İnsanların Rablerinin hükmüne itaat etmesi ve boyun eğmesi ancak, O'na ibadet etmeleri amacıyla kendilerini yaratan rablerinin hükmüne itaat etmeleri ve boyun eğmeleri ile mümkündür. İnsanlar nasıl Allah'a secde ediyorlar, nasıl ancak O'na ibadet ediyorlar ve her hangi bir yaratılmışa ibadet etmiyorlarsa aynı şekilde Hâkim, Âlim, Hamîd, Rauf, Rahîm olanın hükmüne boyun eğmeli, itaat etmeli ve uymalıdırlar. Şüphelerin ve arzuların galebe çaldığı, kalplerine karanlıkların

çöktüğü pek zalim, pek cahil yaratığın hükmünü terk etmelidir. Aklı başında olanların kendilerini bundan uzak tutmaları gerekir. Çünkü bu şekilde bir harekette insanın insanı kul-köle edinmesi mevcuttur. Keyfi arzularla, hatalarla, yanlışlarla insanın insana hükmetmesi mevcuttur. Ve üstelik bu tip bir tavır da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu kavliyle küfürdür.

﴿ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴾

"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

Altıncısı; Çöllerde ve benzeri yerlerde aşiret ve kabile reislerinin birçoğunun "selomhum" dedikleri babalarından, dedelerinden kalma sözlerle ya da geçmiş adetlerle hükmetmeleridir. Onlar bu adetleri geçmiş atalarından almışlar bunlarla insanlara hükmetmektedirler. Anlaşmazlık hallerinde Allah ve Rasulünün hükümlerinden yüz çevirip cahiliyenin hükümleri ile hükmederek bu hükümlere tâbi olmaktadırlar.

Maide Suresi'nin 44. ayetinde bahsedilen küfrün ikinci kısmı ise itikadi olmayıp ameli küfürdür ve kişiyi dinden çıkarmaz. İbn-i Abbas'ın ayete dair yaptığı tefsir bu bölümü kapsamaktadır ki o, bu ayetin tefsirinde "Bu, küfrün dışında bir küfürdür" ya da "Bu sizin bildiğiniz küfür değildir" demiştir. İşte bu kişinin herhangi bir davada hüküm verirken nefsinin arzularına ve şehvetine uyarak Allah'ın indirdiği hükümlerin dışına çıkmasıdır. Ancak bu kişinin, yaptığı hatanın büyüklüğünü ve doğru yoldan ayrıldığını da itiraf etmesi gerekmektedir. İşte böylesi bir durumda bu kişinin yapmış olduğu fiil kendisini dinden çıkarmaz. Ancak zina etmek, içki içmek, hırsızlık yapmak, yemini gamus gibi büyük günahlardan çok daha büyük bir günaha girmiştir. Çünkü Allah (Subhanehu ve Tealâ)'nın kitabında küfür olarak isimlendirdiği bir günah küfür olarak isimlendirmediği bir masiyetten daha büyüktür.

EHL-İ SÜNNET'İN ESASLARI

Müellif

İmam Ahmed b. Hanbel

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla...

Abdus b. Malik el-Attar, İmam Ahmed b. Hanbel'in şöyle dediğini nakletmektedir:

"Bizim katımızda Sünnet'in esasları şunlardır:

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sahabilerinin üzerinde bulundukları yola sımsıkı sarılmak ve bu yolu kendine düstur edinmek.

* Bidatleri terk etmek. Zira her bidat dalalettir ve sapıklıktır.

* Heva ehli ile tartışmamak, onlarla beraber oturmamak. Gösteriş ve cedeli terk etmek, din hususunda tartışmamak.

* Bize göre sünnet, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den rivayet edilen eserlerdir. Sünnet, Kuran-ı Kerim'i tefsir eder ve Kuran-ı Kerim'in manasına dair yönlendirmeler içeren bir rehberdir.

* Sünnet'te kıyas olmaz ve ona darb-ı mesel verilemez. Heva ve akıllar onu tam anlamıyla kavrayamaz. Aksine o, itaat etmeyi ve hevayı terk etmeyi gerektirir.

* Sünnet'e uymak gerekli olduğundan dolayı onun gereklerinden bir şeyi terk eden kimse, Sünnet'i tam anlamıyla kabul etmiş ve ona iman etmiş değildir. Böyle bir kimse Ehl-i Sünnet de değildir.

* Hayrıyla ve şerriyle kadere iman etmek gerekir. Bu konuda rivayet edilen hadisleri tasdik etmek ve onlara iman etmek gerekir. "Niçin?" ya da "Nasıl?" diye sormak yerine bu hadislerin doğru olduğuna şahidlik etmek ve gereğince iman etmek gerekir. Hadisin açıklamasını bilmeyen ve ona akıl

erdiremeyen kimse "Es-Sadiku'l Mesduk" hadisinde[27] ya da kader ve rüyet hadislerinde olduğu gibi, onun hükmüne iman eder ve ona teslim olmakla yetinir. Öyle ki işittiklerine aykırı olsa ya da dinleyenler onu terk etse dahi tüm bu hadislere iman etmek gerekir. Zira kesin olarak bilinmelidir ki hadislere iman etmek ve güvenilir raviler tarafından rivayet edilmiş olan hadislerden bir kelimeyi dahi inkâr etmek mümkün değildir. Hiç kimseyle bu konularda tartışmamak ve ihtilaf etmemek gerekir. Hatta onlarla nasıl tartışacağını bile öğrenmemek gerekir. Kader, rüyet, Kur'an ve diğer meselelerde kelama dalmak, hoşlanılmayan ve yasaklanan hususlardandır. Tartışmalı hususlarda kelama dalan kimse söylediği söz hakka isabet etse dahi tartışmayı terk edinceye ve rivayetlere tâbi oluncaya kadar Ehl-i Sünnet mensubu olamaz.

---

[27] Es-Sadiku'l Mesduk: Doğru sözlü olan ve söyledikleri tasdik edilen demektir. İmam burada Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edilen şu hadise işaret etmektedir: "Dosdoğru ve doğruluğu tasdik olunan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize dedi ki:

Sizden birinizin ana karnında yaratılma ve meydana gelme işi kırk günde tamamlanır. Sonra bu kadar zamanda alaka (pıhtılaşmış kan) haline gelir. Sonra bir o kadar zamanda Mudğa (bir parça et) haline gelir ve sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* o parçaya bir melek gönderir ve melek ona ruh üfler. O meleğe şu dört şeyi yazması emredilir: Rızkını, ecelini, amelini, mutlu mu mutsuz mu olacağı... Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki sizden biriniz Cennetlik kimsenin yaptığını yapacak, kendisiyle Cennet arasında bir arşınlık mesafe kalınca yazısı galip gelerek Cehennemlik kişilerin yapacakları işlerle defteri son bulacak ve dolayısıyla Cehenneme girecektir. Ve yine sizden biriniz Cehennemliklerin işledikleri işleri işleyecek ve tam o anda kendisiyle Cehennem arasına sadece bir arşınlık mesafe kalacak tam o anda yazısı galip gelecek ve Cennetliklerin yaptığı işleri işleyip amel defteri kapatılacak, Cennete girecektir."

(Buhari, Bedî'ul Halk, 3208, Enbiya, 3332, Kader, 6594; Müslim, Kader, 2036; Ebu Davud, 6; Tirmizi, 2137; İbni Mace, Mukaddime, 10; Ahmed b. Hanbel, 5/148,155) -*Mütercim*-

* Kuran-ı Kerim, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kelamıdır ve mahlûk değildir. Kişi "O, mahlûk değildir. Allah'ın kelamı Allah'tan ayrı bir şey değildir ve ondan bir tek şey bile yaratılmamıştır" demek hususunda asla gevşeklik göstermemelidir. Kuran-ı Kerim'in mahlûk olmaması hususunda bidat uyduran ve "Benim kıraatim mahlûktur" gibi sözler söyleyen kimse ile tartışmaktan uzak durmak gerekir. Bu hususta tereddüt edip "Mahlûk mudur, değil midir bilmem! Ancak o, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kelamıdır" diyen kimse "Kur'an mahlûktur" diyen kimse gibi bidatçidir. Hiç şüphesiz Kur'an-ı Kerim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kelamıdır ve yaratılmamıştır.

* Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Kıyamet gününde mümin kulları tarafından görülebileceğine iman etmek gerekir. Zira bu hususta Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den birçok sahih hadis rivayet edilmiştir.

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Rabbini gördüğü doğrudur ve sahih yolla rivayet edilmiştir. Katade İkrime'den, İkrime ise İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet etmiştir. Yine Hakem b. Eban İkrime'den, İkrime ise İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet etmiştir. Yine Ali b. Zeyd, Yusuf b. Mihran'dan, o da İbni Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet etmiştir. Bu hadis bize göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den ulaştığı şekliyle (zahiri üzere) kabul edilir. Bu hususta kelama dalmak bidattir. Bize ulaştığı şekliyle hadise iman ederiz ve hiç kimseyle tartışmaya girmeyiz.

* Kıyamet gününde kurulacak olan mizana, hadiste geldiği üzere iman ederiz. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Kul kıyamet günü tartılır da ağırlığı sivrisinek kadar gelmez" buyurmuştur. Eserde varid olduğu üzere kulların amelleri tartılır. Buna iman etmek, tasdik etmek, kabul etmeyenden uzaklaşmak ve asla mücadeleye girişmemek gerekir.

* Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kıyamet gününde arada

hiçbir şey olmaksızın kullarıyla konuşacağına iman etmek ve şahidlik etmek gerekir.

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kıyamet gününde ümmetinin uğrayıp su içeceği, genişliği bir aylık mesafe olan havzının olduğuna iman etmek gerekir. Bu konudaki sahih birçok hadise göre cennetliklerin içme kaplarının sayısı gökteki yıldızların adedincedir.

* Kabir azabına iman etmek gerekir. Şüphesiz bu ümmet, kabirlerinde imtihan olunacaktır. İmandan, İslam'dan, Rabbinin ve peygamberinin kim olduğundan sorguya çekilecektir. Münker ve Nekir melekleri, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dilediği bir şekilde kabirdeki kimseye gelecektir. Bunu doğrulamak ve de iman etmek gerekir.

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şefaatine iman etmek gerekir. Cehennemde kömür gibi yanmış bazı kimselerin şefaat ile cehennemden çıkarılacağına ve rivayetlerde işaret edildiği gibi cennet kapısındaki nehirlere girmeleri emr olunacağına iman etmek gerekir. Bu durum Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dilediği şekilde olur. Böylece tasdik etmek ve iman etmek gerekir.

* Mesih Deccal'ın çıkacağına ve iki gözü arasında kâfir yazılı olacağına iman etmek. Onun çıkışı hakkındaki hadislere olduğu gibi iman etmek gerekir. Meryem oğlu İsa *(aleyhisselam)*'ın nüzulüne ve Deccal'ı "Lud" kapısında öldüreceğine de iman etmek gerekir.

* İman, söz ve ameldir. Artar ve eksilir. Hadiste de rivayet edildiği üzere "İman bakımından müminlerin en kâmili, ahlakça en güzel olanıdır."

* Her kim namazı terk ederse kâfir olur. Namazdan başka terkinin küfür olduğu amel yoktur. Kim namazı terk ederse kâfir olur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun katlini mubah kılmıştır.

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den sonra bu

ümmetin en hayırlısı Ebu Bekir Sıddîk *(radıyallahu anh)*, sonra Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* daha sonra ise Osman b. Affan *(radıyallahu anh)*'dır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabının bu üçünü öne geçirdikleri gibi biz de öne geçiririz. Zira bu hususta sahabe asla muhalefet etmemiştir. Bu üç kişiden sonra, şûra üyesi olan şu beş sahabe gelir. Ali b. Ebi Talib, Talha b. Ubeydullah, Zubeyr b. Avvam, Abdurrahman b. Avf ve Sa'd b. Ebi Vakkas *(radıyallahu anhum)*. Bunların hepsi de hilafet ve imamet için uygundur. Bu konudaki mezhebimiz, İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'nın rivayet ettiği şu hadistir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hayatta iken ve ashabı çok fazla olduğu zamanlarda biz onları fazilet bakımından önce Ebu Bekir, sonra Ömer, daha sonra Osman olarak sıralar, bundan sonrası için susardık."

Beş kişilik şura ashabından sonra ise muhacirden olan Bedir Ashabı gelir. Daha sonra Ensârdan olup da Bedir'e katılanlar gelir. Bundan sonrakiler ise hicretteki ve dine girişteki sıralarına göre sıralanırlar. Yukarıda saydığımız kimselerden sonra insanların en faziletlileri Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in diğer sahabileridir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile bir sene, bir ay, bir gün hatta bir saat arkadaşlık eden yahut O'nu gören kimse Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabındandır. Onların sahabeliği Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile arkadaşlık etmelerine, birlikte zaman geçirmelerine, O'nu dinlemelerine ve görmelerine göre değişir. Sahabelerin içinde sahabelik açısından en altta olanı, topladığı güzel amellerle Rabbine kavuşan ancak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i göremeyen kişilerden daha üstündür. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile arkadaşlık eden, O'nu gören ve dinleyen kimseler ise derece bakımından daha üstündür. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i gözüyle görüp de iman eden bir kimse, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i bir saatliğine görmüş olsa bile bütün hayrı toplamış tabiinden daha

üstündür.

* İyi de olsa günahkâr da olsa ümmetin hilafeti hususunda karar verdiği, etrafında birleşip kendisinden razı olduğu liderin sözünü dinlemek ve itaat etmek gerekir. Ayrıca kılıç ile hilafet makamına oturan ve daha sonra "Müminlerin Emiri" olarak adlandırılan kimseye de itaat etmek gerekir.

* Kıyamet gününe kadar iyi veya facir emirler ile gazveye çıkmak ve bunu asla terk etmemek gerekir. Feylerin taksimi ve had cezalarının tatbik edilmesi de bunun gibidir ve asla terk edilemez. Hiç kimsenin bu hususlarda imamlarla tartışması ya da onlara hakaret etmesi caiz değildir.

* Sadakaları Emirul Müminîn'e vermek caiz ve geçerlidir. Emir ister iyi biri olsun isterse de facir olsun zekât veren kimsenin zekâtı yerini bulur.

* Halifenin veya onun tayin ettiği kimsenin arkasında Cuma namazı kılmak caizdir ve iki rekât olarak kılınır. Facir imamın ya da onun atadığı kimsenin arkasında kıldığı namazı iade eden kimse bidatçidir. Hadislere sırt çevirmiş ve sünnete muhalefet etmiştir. Bu kimse için cemaat fazileti de yoktur. Eğer imam facir de olsa arkasında kıldığı namazı iade etmiyor ise işte sünnete uygun olan budur ve namazı makbuldür. Bu hususta kalbinde hiçbir kuşku olmasın!

* İnsanların rızası ile ya da onlara galip gelerek imameti ele geçiren, daha sonra ümmetin üzerinde anlaştığı ve hilafetini onayladığı Halifeye karşı isyan eden kimse, müslümanların birliğini bozmuş ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den gelen hadislere muhalefet etmiş olur. Eğer bu haliyle ölürse cahiliyye üzere ölmüş olur.

* Halifeye karşı savaşmak ve ona isyan etmek asla caiz değildir. Kim böyle bir şey yaparsa sünnetin ve doğru yolun dışına çıkmış olur.

* Kişinin malına veya canına saldırdıkları zaman hırsızlara

ve isyancılara karşı savaşmak caizdir. Böyle bir durumda kişi, gücü yettiği ölçüde onlara karşı kendini müdafaa eder. Eğer hırsızlar veya hariciler o kişiyi bırakırlarsa onları takip etmesi ve bulmaya çalışması caiz değildir. Ancak imam veya müslümanlar üzerinde otorite sahibi olanların takip etmesi caizdir.

Kişi, hırsız ve isyancılara karşı cihad ederken yalnızca kendini savunmalı, onları öldürmeye niyet etmemelidir. Eğer malını ve canını savunurken saldırganı öldürürse Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* o saldırganı her türlü hayırdan mahrum bırakır. Eğer malını ve canını savunurken öldürülecek olursa hadislerde geldiği gibi o kişinin şehid olduğunu kabul ederiz.

Bu konuda gelen tüm rivayetler saldırgan ile savaşmayı emretmesine rağmen onu öldürmeyi, arkasından takip etmeyi, yaralanması ya da yere düşmesi halinde öldürmeyi emretmez. Eğer esir alınırlarsa öldürülmemeli, had cezası uygulanmamalı, hakkında hüküm vermesi için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yetkili kıldığı kimselere havale edilmelidir.

* Kıble ehlinden olan kimselerin işledikleri bir amel sebebiyle cennetlik ya da cehennemlik olduklarına şahitlik etmeyiz. Salih kimseler için ümit besleriz, günahkarlar için ise korkar ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan mağfiret dileriz.

Kim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna cehennemi hak eden bir günah ile ve o günahtan tevbe etmiş ve günahında ısrar etmemiş bir halde çıkarsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun tevbesini kabul eder. Hiç şüphesiz Allah, kullarının tevbesini kabul eden ve günahlarını bağışlayandır.

Her kim de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna işlediği günahtan dolayı kendisine had cezası uygulanmış olarak çıkarsa Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den gelen rivayette olduğu gibi had cezası, günahına kefaret olur.

Her kim de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna cezayı gerektiren günahlarda ısrar etmiş ve tevbe etmemiş olduğu

halde çıkarsa onun durumu Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya kalmıştır. Dilerse affeder, dilerse de azab eder. Ancak kim de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna kâfir olarak çıkarsa Allah, ona azap eder ve asla bağışlamaz.

* Recm, kendisini evlilik ile koruma altına almış kimsenin zina etmesi durumunda ister bunu itiraf etmiş olsun isterse de delillerle ispatlanmış olsun, uygulanması gereken bir haktır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve raşit halifeler recm cezasını uygulamışlardır.

* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ashabından herhangi birini küçük gören veya yaptığı bir işten dolayı onlara buğz eden ya da eksikliklerini diline dolayan kimse bidatçidir. Ta ki Sahabilerin tümünü rahmet ile anıp onlara karşı kalbi samimi oluncaya kadar bidatçi konumunda kalır.

* Nifak, küfrün ta kendisidir. Nifak, kulun Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı inkâr etmesi ve Allah'tan başkasına ibadet etmesi ile birlikte Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in zamanındaki münafıkların da yaptığı gibi İslamını açığa vurması ve müslüman gibi davranmasıdır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Kimde şu üç özellik bulunursa o münafıktır" hadisi konunun önemini anlatmaktadır. Bu gibi hadisleri olduğu gibi kabul eder, asla tefsir etmeyiz.

"Benden sonra birbirlerinin boynunu vuran kâfirler olmayın!"

"İki müslüman birbirleriyle savaşmak için kılıç çekerlerse öldüren de ölen de ateştedir."

"Müslümana sövmek fısk, onu öldürmek ise küfürdür."

"Kim kardeşine "Ey kâfir!" derse bu itham ikisinden birini bulur."

"Kim babasından başkasına, onun kendi babası olmadığını bildiği halde nesep iddia ederse Allah'ı inkar etmiştir."

Bu ve bunun benzeri hadisler sahihtir ve hıfz edilmiştir. Tefsirlerini bilmesek dahi teslim oluruz ve onlar hakkında asla konuşmayız, tartışmaya girmeyiz. Bu hadisleri ancak kendileri gibi rivayet edilen hadislerle tefsir eder, en uygun anlama hamlederiz.

* Cennet ve Cehennem Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den rivayet edilen "Cennete girdim ve orada bir köşk gördüm...", " Kevser'i gördüm...", "Cennete muttali oldum ve halkının çoğunun şunlar ve şunlar olduğunu gördüm", "Cehenneme muttali oldum ve şöyle şöyle olduğunu gördüm" gibi hadisler gereğince yaratılmışlardır ve şu an mevcutturlar. Kim onların henüz yaratılmamış olduğunu iddia ederse Kuran'ı ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadislerini yalanlamış olur. Bu gibi kimselerin Cennet ve Cehenneme inandıklarını da zannetmiyorum.

* Kıble ehlinden olup muvahhid olarak vefat eden kimselerin namazı kılınır ve kendisi için istiğfar edilir.

Elinizdeki bu risale "Tevhid" ilmine dair hacmi küçük, ancak oldukça önemli olan ve her Müslümanın bilmesi gereken zarurî kaideleri içeren 6 risaleden müteşekkildir. Bununla amacımız ilim tahsiline yeni başlayan talebelerin dinlerinde öncelikle bilmeleri gereken zaruri ilimleri öğrenmelerinde onlara yardımcı olmaktır.

Bu küçük ancak oldukça kıymetli çalışmayı, kendime bir öğüt, ölüm günüm için bir azık, ölümümden sonrası için de salih bir amel olması gayesiyle hazırladım.

Rabbim! Bizlere hakkı hak olarak göster ve bizleri hakka tâbi olmakla rızıklandır. Ve yine bizlere batılı da batıl olarak göster ve bizleri ondan sakınmakla rızıklandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver! Ve bizi ateşin azabından koru..." (Bakara/201)

9 786056 305207

İRTİBAT ADRESİ
Şemsi Tebrizi Mah. Şerafeddin Cd.
No:25/H - KONYA
Tel: 0 332 350 46 87

Taifetul Mansura
Kuran ve Sünnet
@taifatulmansura2